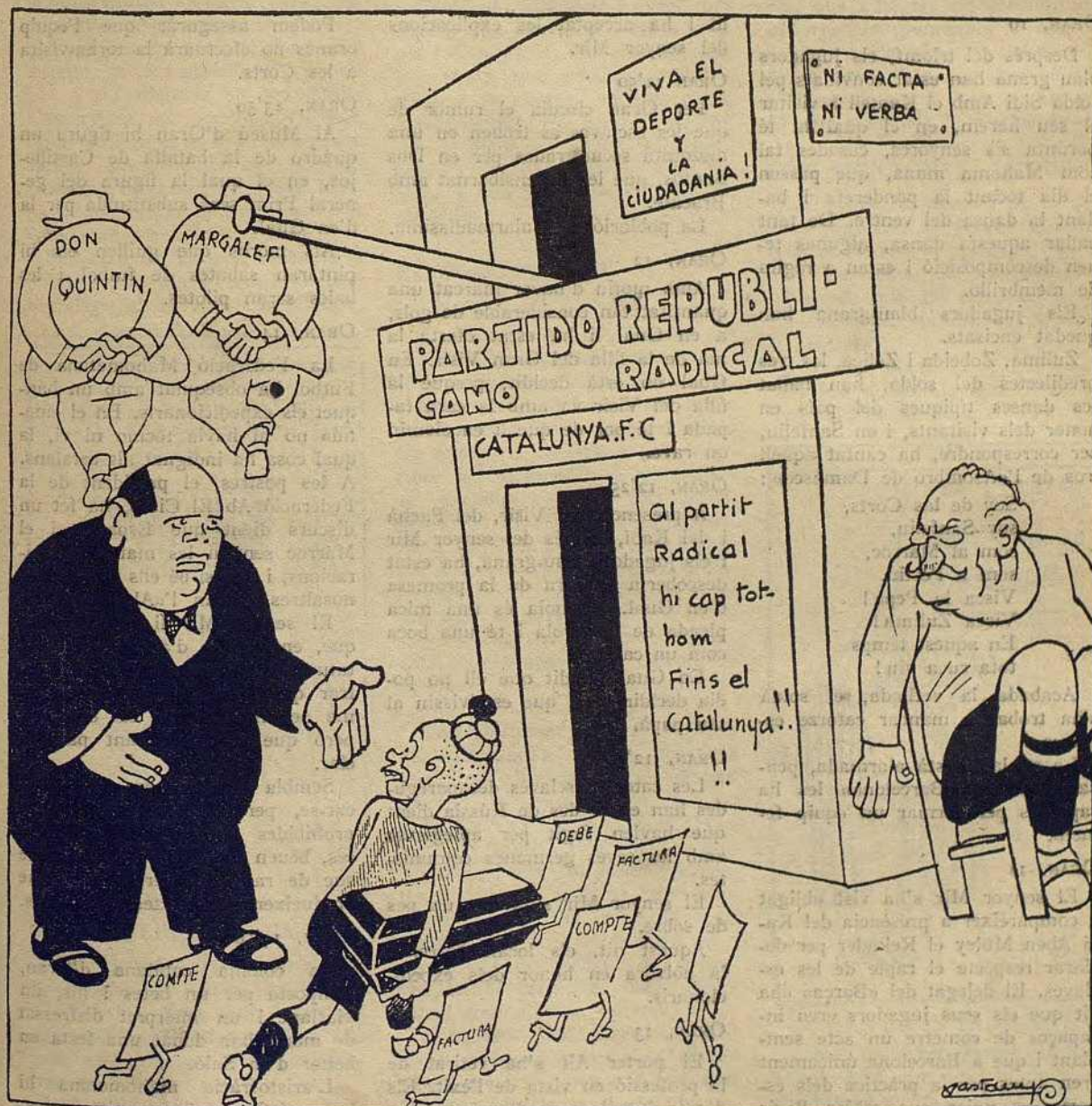

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

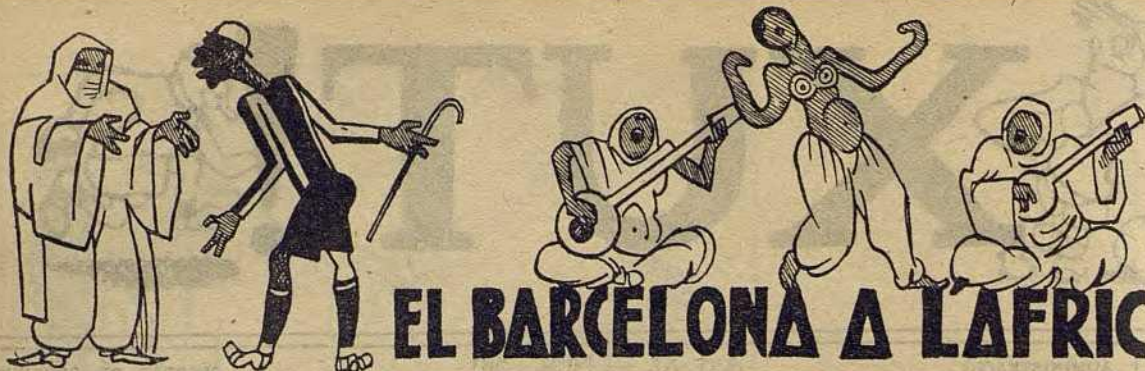
ANY XI. — NÚM. 501
BARCELONA 18 DE MAIG DE 1932

APARTAT DE CORREUS 92
TELÈFON 32596

EN PIC I PON I LA PRESIDENCIA HONORARIA DEL «CATALUNYA»

—Tremolo només de pensar que hauré d'aprendre de dir «off-side», «goal-keper», «one bak», «kik-off»... És preferible que no accepti.

EL BARCELONA A L'AFRICA

TELEGRAMES DE L'AGENCIA MAHOMA

ORAN, 10

Després del triomf, els jugadors blau grana han estat convidats pel soldà Sidi Amb el Kamell a visitar el seu harem, en el qual hi té moranta sis senyores, casades tal com Mahoma mana, que passen el dia tocant la pandereta i ballant la dansa del ventre. De tant ballar aquesta dansa, algunes tenen descomposició i estan a règim de membrillo.

Els jugadors blau-grana han quedat encisats.

Zulima, Zobeida i Zelica, les tres predilectes del soldà, han ballat les danses típiques del país en honor dels visitants, i en Sanfeliu, per correspondre, ha cantat aquells tros de l'«Asombro de Damasco»:

Soy de las Corts,
soy Sanfeliu,
som al Marroc,
som a l'estiu.
Visca la Pepa!
Visca Zulima!
En aquest temps
tota cuca viu!

Acabada la vetllada, el soldà s'ha trobat a mancar catorze esclaves.

La població està alarmada, pensant que el «Barcelona» les ha raptades per formar un equip femení.

ORAN, 11

El senyor Mir s'ha vist obligat a comparèixer a presència del Kadí Aben Muley el Rekader per declarar respecte el rapte de les esclaves. El delegat del «Barça» ha dit que els seus jugadors eren incapaces de cometre un acte semblant i que a Barcelona únicament eren aptes per la pràctica dels esports les noies que sabien llegir Tolstoi.

El Kadí no hi ha tingut res ka-

dí i ha acceptat les explicacions del senyor Mir.

ORAN, 11'50

Per Oran circula el rumor de que les esclaves es troben en una mezquita secuestrades per en Dos Santos, que les ha ensibornat amb Bracafè.

La població està alarmadíssima.

ORAN, 12

Amb motiu d'haver marcat una quantitat tan considerable de gols, a en Gual li ha estat oferta la mà de la filla del Gran Visir. En Gual no està decidit, perquè la filla del Visir va amb la cara tapada i té por de que li encolomin un rave.

ORAN, 12'25

A presència del Visir, del Pachà i del Kadí, a més del senyor Mir i els jugadors blau-grana, ha estat descoberta la cara de la promesa d'en Gual. La noia és una mica picada de la verola i té una boca com un calaix.

En Gual ha dit que ell no podia decidir res i que escrivissin al seu papà.

ORAN, 12'50

Les catorze esclaves desaparegudes han escrit des de Rússia dient que havien fugit per aplegar-se amb les seves germanes comunistes.

El senyor Mir s'ha tret un pes de sobre.

Aquest nit, els locals correran la pólvora en honor dels expedicionaris.

ORAN, 13

El porter Ali s'ha retirat de la professió en vista de l'èxit. Els demés jugadors de l'equip mahometà sembla que es dedicaran a l'agricultura.

Podem assegurar que l'equip oranès no efectuarà la torna-visita a les Corts.

ORAN, 13'50

Al Museu d'Oran hi figura un quadre de la batalla de Castillejos, en el qual la figura del general Prim serà substituïda per la d'en Gual.

Als moros que guillen els hi pintaran sabates de futbol i les bales seran pilotes.

ORAN, 14

La Federació Mahometana de Futbol ha obsequiat amb un banquet els expedicionaris. En el «menú» no hi havia tocino ni vi, la qual cosa ha indignat als catalans. A les postres, el president de la Federació Ab El Cisco, ha fet un discurs dient que Espanya i el Marroc sentien les mateixes aspiracions, i que si bé ells tenien Alà, nosaltres teníem l'«Ala-vés».

El senyor Mir li ha contestat que, en vigílies d'aprovar-se l'Estatutet, no creia prudent demostrar que sentia el mahometanisme per no alarmar els catalans, però que més endavant parlaria clar.

Sembla que la cosa va engrescar-se, perquè els moros, tenint prohibides les begudes espirituoses, beuen unes gasoses a base de suc de raïm i esperit de vi que produeixen uns efectes fulminants.

ORAN, 14'50

La colònia catalana d'Oran, composta per un betes i fils, un viatjant i un intèrpret disfressat de moro, han donat una festa en honor d'en Saló.

L'aristocràcia mahometana hi ha assistit i n'ha sortit engrescada.

Ha estat una gran festa de Saló.

Catalunya? República? Catalunya F. C. Radical

ALS SENYORS MARGALEF I ROTXINA, QUE EREN PRESIDENT I SECRETARI, RESPECTIVAMENT, DEL «CATALUNYA», ELS HA ESTAT ACCEPTADA LA DIMISSIO SENSE PRESENTAR-LA, I ES MOLT PROBABLE QUE RESSUSCITI EL MALAGUANYAT «EUROPA», QUE PROBABLEMENT INGRESSARA AL PARTIT RADICAL

PROLEG OBLIGAT

El «Catalunya», pobret, que va néixer de pare tuberculós i mare pretuberculosa, s'estava morint per moments. Amb uns progenitors com els que va tenir el desgraciat infantó, no era difícil de preveure que el fill passaria els set càlzers d'amargura per sortir-se del pas, i que el dia que menys ens ho pensaríem quedaria de cos present, sense que ni el toclog senyor Massoni, que ajudà al naixement, es veiés amb cor de fer-lo surar.

Per això no hauria estranyat a ningú si un dia al matí haguésim llegit al diari que el «Catalu-

nya» havia deixat d'existir, i que ni tan sols se li havia fet enterament, perquè no se li havien trobat res més que deutes.

Però al «Catalunya» fa uns quants dies que passen coses grosses i importants, tan grosses i tan importants que nosaltres, desitjosos que els nostres estimats sidralistes estiguin al corrent de tot, no vacilem a fer-les públiques, convençuts que passarem a la història i que la posteritat ens ho agrairà.

EL COM, EL QUE I EL PER QUE

La veritat de la situació del «Catalunya» era la següent: els socis provinents del «Gràcia» s'havien anat separant i no van parar fins que van fundar l'actual «Centre d'Esports de Gràcia», i va arribar un moment que els afiliats al «Catalunya» eren tots provinents del malaguanyat «Europa». Es a dir, ben bé tots, no: hi havia dos senyors que eren originaris del «Gràcia», i es donava el cas que aquests senyors eren el senyor Margalef i el senyor Rotxina, que ocupaven els càrrecs de president i secretari, respectivament, del «Catalunya».

Un aclariment previ: la Junta del «Catalunya» estava formada per onze individus i tres assessors adjunts. Ja veuen, doncs, que no es podia pas dir que el «Catalunya» no tingués absolutament res. No tenia socis, no tenia entusiastes, no tenia pessetes, no tenia jugadors, no tenia camp, però en compensació li sobraven deutes i —per què no dir-ho?— li sobraven també directius. Onze directius i tres adjunts, senyors!!!

D'aquests onze directius, n'hi havia nou provinents de l'«Europa», i els dos esmentats que eren d'origen «gracienc». I els tres assessors, que van ésser reclutats a l'oposició, també eren —o millor,

són encara— entusiastes ex-europeistes. Qui són aquests tres senyors? L'un és el Ton, un xofer molt popular, l'altre és un tal Marín, que s'ha fet un prestigi fent mitings els diumenges a entrada de fosc a Canaletes, i l'altre és... Ara no ens recordem com se diu, però no s'amoïnin, que si mai ens ve a la memòria ja els ho direm.

COM FUNCIONAVA LA JUNTA

La Junta funcionava de la manera següent: el senyor Rotxina deia al senyor Margalef:

—S'ha rebut un comunicat de tal banda que diu tal cosa.

—Està bé, guardi'l—contestava el president.

Un altre dia:

—Què li sembla que fem, senyor Margalef, de tal afer?

L'ASSEMBLEA DEL «BARÇA»

—Vostè creu que el Palau de Projectes no hauria resistit?

—Es clar. Serà una Assemblea agitadíssima. Pensi que hi ha una colla de socis que volen demanar responsabilitats.

—A qui?

—A la Comissió de Responsabilitats.

COMENTARIS INDIGENES

—Allí tot s'ho gasten amb el futbol. Així com aquí hi ha soldà que manté trenta dones, allí hi ha club que manté un centenar de futbolistes.

—El que vostè vulgui, senyor Rotxina.

I els altres directius, què? Doncs els altres directius, res. Ni se n'enteraven. Només els deixaven fer els equips, i quan arribava el dissabte, aleshores el president o el secretari informaven que tal jugador o tal altre no podien jugar perquè havien presentat una reclamació a la Federació i aquesta els havia deixat lliures.

—I pensar que nosaltres no en sabem res —diu que comentaven resignadament els nou directius restants i els tres assessors adjunts.

I VA VENIR LA REVOLUCIO

Fins que va arribar un moment que les coses no podien passar més enllà, i va venir la revolució. Qui en va tenir la culpa? Exactament no ho podem precisar, però si els nostres informes no fallen, la culpa de tot la va tenir el jugador Artigas.

L'esmentat jugador, com tants altres, va comparèixer un dia a la Federació i va fer la pertinent reclamació de sous endarrerits que li devien i que no li pagaven ni hi havia probabilitats que li paguessin. I la Federació el va de-

RON BACARDI

clarar en llibertat, cosa que aprofità l'Artigas per posar-se en contacte amb l'«Espanyol». I diu que quan era imminent la firma de la fitxa, la Directiva del «Catalunya» —la Directiva vol dir el president i el secretari— es van posar al habla amb el «Barça», i aquest va pagar els àpats endarrerits a l'Artigas, o millor dit, va deixar els diners perquè el «Catalunya» pagués els àpats endarrerits a l'Artigas, amb la condició, naturalment, que el xicot seria blaugrana. Ara, però, resulta que no se sap això com acabarà, ja que el «Catalunya» té retingut l'Artigas, en ús del seu perfecte dret, ja que està al corrent de pagament.

L'ACCIO DIRECTA

I els restants nou directius i els tres assessors van decidir prendre mides enèrgiques, es van reunir tal com els reglaments manen, i

l'endemà a la Federació es va rebre una carta fent-los saber que els senyors Margalef i Rotxina ja no eren de Junta i, per tant, no representaven per res el «Catalunya», i que l'única persona autoritzada per tractar amb la Federació era el *secretarillo* Pont.

Ja veuen si va ésser senzill.

EL DRAMA DE DIMECRES PASSAT

Quan els interessats van comparèixer a la Federació i van llegir la carta, van tenir una enraïada fantàstica.

—D'això en parlarem dimecres —diuen que va dir un d'ells.

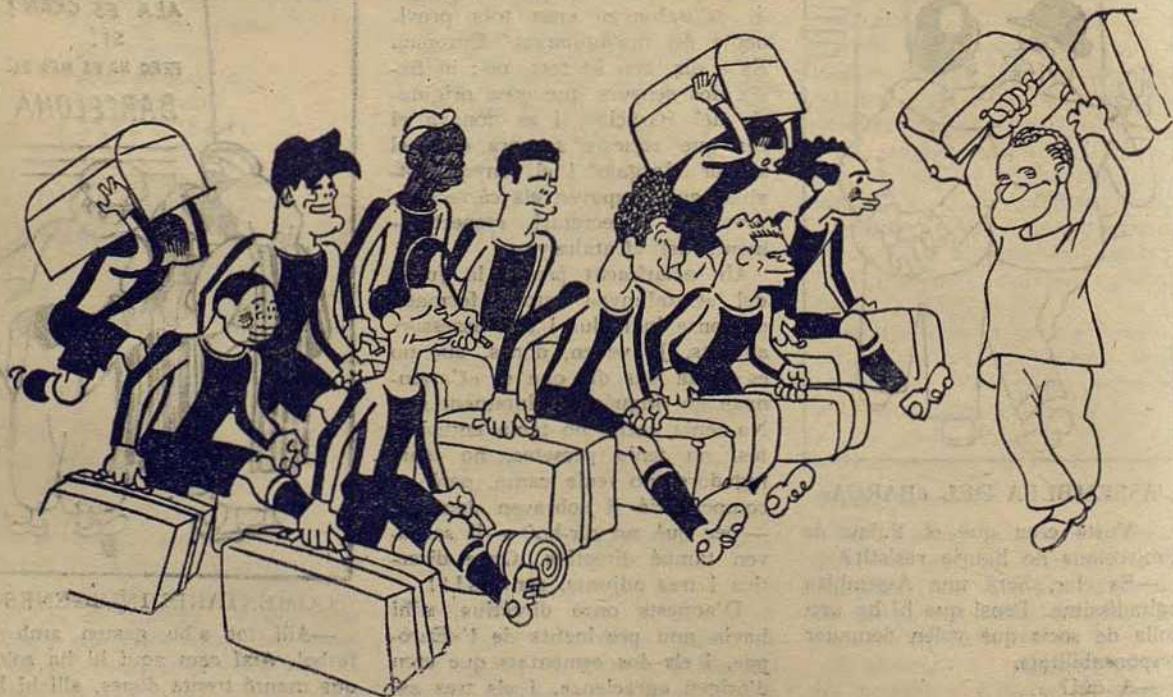
I dimecres, a l'hora de la reunió setmanal del «Catalunya» (sí, senyors, encara que no sabessin de què parlar, els directius del «Catalunya» complien amb el seu deure de reunir-se cada dimecres), van comparèixer a la sala de juntes i, llamp!, no els van deixar entrar.

—Perdoni, però només poden entrar els directius.

—I doncs jo, qui sóc?

—Vostè és un ex-directiu, al qual li va ésser acceptada la dimissió.

—Però si allò era una broma.

Ha començat els entrenaments dels jugadors blaugrana en vistes a les properes excursions

—Es igual; el cas és que la hi han acceptada.
I res més.

L'ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA S'HO VALDRA

I ara la Federació farà que el «Catalunya» convoqui Assembla extraordinària per nomenar nou president, que segons totes les nostres notícies no serà el senyor Massoni.

El senyor Margalef, diuen que ha fet públic que ell la presidirà, i el senyor Rotxina diu que llegirà l'acta de la sessió anterior i actuarà de secretari.

Naturalment, hi haurà mullader, i sembla que el cap superior de policia està entrenant dues remeses de guàrdies d'assalt amb la seguretat que hauran d'intervenir per posar pau a cops de garrot.

RESSUSCITARA L'«EUROPA»?

La primera pregunta que s'acut en arribar aquí és la següent: qui serà president?

Ja els ho podem dir. El senyor Iluso Cañizares fa les corresponents gestions perquè en sigui el senyor Pich i Pon. En aquest cas, el «Catalunya» es tornaria a dir «Europa», ja que no hi queda ni cap soci dels antics del «Gràcia», i el local social del nou «Europa» seria al Passeig de Gràcia, cantonada al carrer de Casp, al «Club Republicano». I el camp d'esports seria el de l'esmentat cercle.

El senyor Pich i Pon encara no està ben decidit a acceptar el càrrec, però hi ha la confiança que si d'aquí al dia de l'Assemblea ha après de dir *off-side*, *forward*, *insider*, *goal-keeper* i «quant hi hem d'afegir aquest mes?», la seva presidència serà un fèit i l'«Europa» es trobarà en una situació que ni en els seus millors anys no havia pogut ni somiar.

Aleshores, com és natural, l'«Europa» ingressaria al partit radical, a l'Artigas, com a promotor inconscient de la reforma radical (és clar, essent la reforma radical, on podien anar sinó al partit radical?), el faran capità de l'equip, el senyor Lerroux (*don Lacandru*) serà president honorari, i al Ton el faran diputat esportiu (esport, però sense ciutadania) a les primeres eleccions que es presentin.

L'optimisme, doncs, reneix a Gràcia.

EL TREN ESPECIAL

Gasetilla.—Per als socis que vulguin traslladar-se a Mestalla a presenciar el partit que han de jugar el «Barcelona» i el «València» s'ha organitzat un tren especial. Afanyeu-vos a inscriure-us, perquè no hi haurà places per qui en voldrà.

Gasetilla.—Amb motiu de l'organització del tren especial, l'entusiasme és indescriptible.

Gasetilla.—El «Barcelona» prega a tots els socis que vulguin traslladar-se a València amb el tren especial que passin a inscriure's per les oficines abans de l'hora de marxar.

Gasetilla.—El tren especial ja està format a l'estació. Què hem de fer?

El cap d'estació.—*Señores viajeros al tren especial!*

La campana.—Nang! Nang! Nang!

El xiulet de la màquina.—Iiiiiiii!! Iiiiiiii!!

Els socis.—No hi puja ningú! Guaitau: el tren més especial de tots els trens especials va a sortir cap a València.

El tren especial.—Doncs ara no sortiré!

Gasetilla.—Per motius de salut, el tren especial que havia de sortir cap a València s'ha vist obligat a guardar estació. L'entusiasme segueix essent indescriptible.

R. I. P.

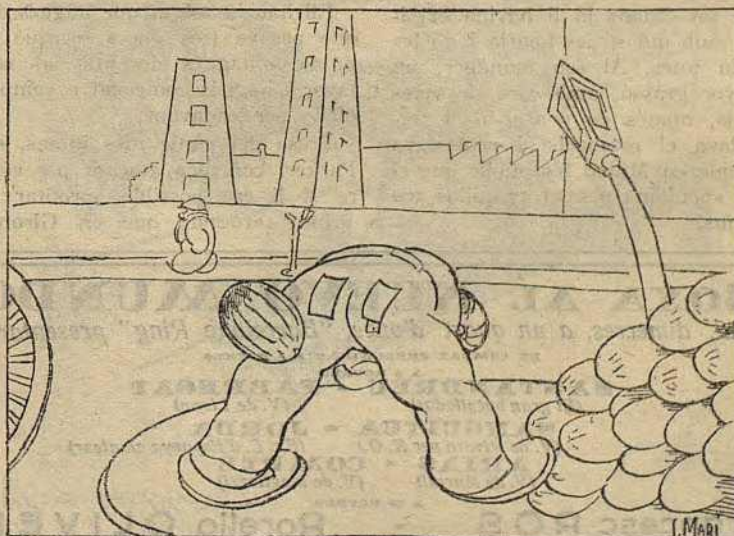
El «Madrid F. C.» ha pujat al cel

Amb el cor traspasat de dolor i de pena, ens veiem obligats a comunicar als lectors la trista fi del «Madrid» a peus del «Deportivo de la Coruña». La magnitud d'aquesta pèrdua tan irreparable, que deixarà un buit en el campionat d'Espanya difícil d'omplir, ens obliga a suprimir els comentaris i associar-nos al dolor que en aquests moments senten La Nacional, el Guardameta Nacional i el senyor Chamartín.

Si en vista de l'èxit, la Junta es decideix a llicenciar l'equip, li recomanem que dediqui els sis milions a obres de beneficència.

Si creuen que el cadàver pot ressuscitar comprant canaris a pes d'or, per nosaltres millor.

L'any vinent encara riurem més de gust.

L'ex-campió de rugby, carrega melons al mercat

BOXA

LA MENAGERIE DE L'ARTERO, VA CRUSPIR-SE LA «TROUPE» ANGLESA SENSE CONTEMPLACIONS, I EN BLANC VA DEBUTAR EN EL PES WELTER, OBLIGANT A GUILLAR EN LARRINAGA

El ple era imponent. S'exhauriren les localitats, els passadissos, les escales, les columnes, les baranes i els bastidors. El públic, endevinant que boxant en Gironès hi hauria una víctima, va abocar-se a l'Olímpia amb la mateixa fretura que si anés a presenciar la presentació del monstre del doctor Frankenstein.

I què? Varen quedar defraudats o tingueren ocasió d'expandir-se?

Per més detalls, al dispensari. Damunt del ring restaren tres cadàvers; dos amb autòpsia i un que va fugir de la crema arb. rant una bandera blanca. Ja deuen suposar que ens referim a en Gastànga, el menàger del qual, en veure que anaven mal dades, va llençar l'esponja, la palangana, la tovallola i una espardenyia, declarant que amb el que havia rebut el seu estimat «marron glacé» ja en tenia per anar fent.

En Douglas Parker va pujar al «ring» un xic preocupat. Es veu que tot dinant ja li havien explicat amb qui se les heuria i no les tenia totes. Al seu manàger, un senyor grassó, amb cara de vetes i fils, només de pensar-hi li tremolava el sotabarba i protestava de què en Mateu fés públic que el seu «poulain» pesava 57 quilos 500 grams.

En Percy Dexter, vencedor en més de cien combates, puja al Cel.

Ell hauria volgut que hagués dit que pesava tres unces, perquè el públic s'hagués decantat al seu favor i hagués començat a compadir-lo per endavant.

Preses del pànic més intens, en Parker, comença atacant per veure si li era possible aprofitar el primer «round» que en Gironès

dedica als seus estudis. Els cops de l'anglès eren contundents. Si enlloc d'en Gironès s'hagués tractat d'un altre boxador, de segur que haurien causat estralls. En Gironès, però, els aguanta sense immutar-se, i quan s'acabà el «round» s'aixoplugà al seu raconet més trempat que si acabés de fer una partideta de «domino».

—Què faig? — va preguntar a l'Artero.

—No cal que estudiis més — respongué aquest —. Estova'li!

I en Gironès, sense fer cas dels cops que etzibava en Parker, començà a treballar tal com és de llei en una República de treballadors. Li treballà els flatul, les barres, el cor, l'estómac, el nas i a tot arreu hi trobava feina. A mig «round» a l'anglès ja li rodava el cap, i el manàger començava una novena en veu alta. A les acaballes del «round», en Parker rebia una dreta, queia de clatell i era salvat pel gong.

—Estik tokat del melik i sofriexo are you com si tingués el grip! — digué en Parker al seu manàger.

Aquest, per totes paraules de consol, li digué:

—Si vols que t'enterrin catòlicament tens un minut de temps per omplir la fulla.

El públic, enfilat dalt dels seients, cridava:

—Ara caurà! Ara li faran el paquet! Ja és nostre! Ja el tenim mig embalsamat.

I començà el «round». En Parker s'havia refet, però estàvem tranquils. Quatre cops a l'estómac, i el cop de gràcia. El cop del crak de Gràcia!

En Casanovas contà fins a nou i en Parker s'alçà! S'alçà per entomar la pinya definitiva i caure definitivament.

Pobret! Tan bo que era!

El públic a peu dret ovacionà en Gironès i aquest es retirà tant mo-

BOXA AL NUEVO MUNDO

Avui, dimecres, a un quart d'onze, «Barcelona Ring» presentarà:

UN COMBAT PRELIMINAR A 4 ROUNDS

A 3 ROUNDS

SANTANDREU - FABREGAT

(El gran batallador)

(V. de Llano)

SANGUITUA - JORDA

(V. de Rívara per K. O.)

(Ex. C. d'Espanya amateur)

ARIAS - COMPTE

(V. de Murall)

(V. de Magliozzi)

A 10 ROUNDS

Francesc ROS

(Campió d'Espanya)

Rorelio OLIVER

(V. de Valldaura per K. O.)

Entrada 2'50 pts. - Llotges, 3 - Ring, 4 pessetes

dest com sempre, convençut de que no havia fet més que complir amb el seu deure.

Uns quants periodistes acompanyaren en Parker i el seu manager al «camerino» de les fregues i una vegada allí li preguntaren:

—Què li ha semblat?

—Home, estem convençuts. Els prego que no en parlin gaire, perquè en Dexter, *vencedor en més de cien combates*, només de pensar-hi ja tremola.

L'altre víctima pronunciava paraules inintel·ligibles en anglès, que suposem devien ésser Pare Nostres.

En Percy Dexter, ros i blanquet com un angelet, abans de pujar al «ring» va donar les darreres disposicions.

—Deixo el meu «record» al Museu de Londres, el rellotge al meu cosí, els guants al meu pare, i el demés a benefici del boxadors pobres. A la meua pobra mare, digui-li que he quedat natural.

En Flix, boxant amb aquell estil no gaire espectacular, però efectiu, va anar trontollant per etapes les vísceres de l'anglès, el qual es mostrà inofensiu com una papallona i apte a tota mena de sacrificis. Es veu que els *cien combates* l'han esgotat. En els primers «rounds» l'home encara va marcar una mica, però a partir del quart, va començar a fer ganyotes com si li trepitessin els ulls de poll. I en arribar el sisè, ai! una esquerra va arregar-lo de ple i brrrrro! Va quedar ensopit i de boca terrosa com si hagués picat un.... picapedrer.

Entre tots varen portar-lo a la cadira, i quan mosaltres ens en vàrem anar encara bufava i no recordava si Anglaterra és una illa.

El record d'en Percy Dexter ha quedat modificat així en vista les pròximes gasetilles: «Vencedor de cien combates, menos uno».

En Sans debutava com a welter i el seu contrincant era el cubà Larreinaga.

El cubà va acabar masegat, estovat, estrapellat, somogut i trontollat. Els cops d'en Sans no eren ni ràpids ni precisos, però la constància i la perfídia tot ho poden, i

en Larreinaga s'anà ensopint a petites dosis com aquell que pren croxets d'homeopatia, fins que en arribar el sisè «round» i veure que les cames le feien figa i de tant en tant queia, els seus infermers varen llençar l'esponja arbrant una bandera blanca i així pogué escapar-se d'anar al dipòsit de cadàvers.

La victòria d'en Sans fou premiada amb aplaudiments, però no va acabar d'engrescar el respectable.

Acabada la reunió, els empresaris varen rebre un telegrama del manager de l'Otello Abruciati (el boxador que ha de disputar el títol a en Gironès) que deia:

«Otello ha escoltat el combat per la ràdio e s'ha impresionat fortament. El povero ha fetti un botto e ha guillato. Gratificaré devolucione.»

Preferim que no el trobin, car en el fons som més humanitaris del que la gent es pensa.

EL FRARE DEL BARÓMETRE

A L'IRIS PARK ES CELEBRA UNA VETLLADA TISICA DE QUART GRAU

De cinc combats, tres acabaren de qualsevol manera i a empentes i rodolons.

En Jack Contray, substitut oficial del cubà Mario Blanco, s'abraonà amb en Pérez disposat a

guanyar-lo, i gairebé estem segurs que ho hauria aconseguit si un cop de cap involuntari no hagués fet retrunyir la closca d'en Pérez, obligant-lo a abandonar.

En Soria i l'Aparicio varen fer un matx nul molt just i posat a la raó.

En Llorens no tingué espera i clavà castanya a en Zubizarreta, estan aquest mig ensopit, agenollat al mig del ring. Això li valgué la desqualificació. Ves per on en Zubizarreta, que ja demanava perdó agenollat, s'adjudicà la victòria.

LA VETLLADA D'AQUESTA NIT AL NUEVO MUNDO

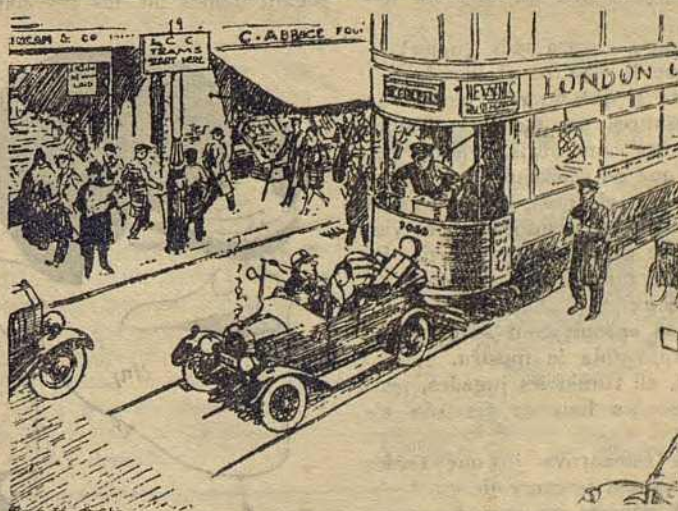
En Ros, que cada dia es sent més inclinat a guanyar els combats per K. O. i va en camí de la contundència, aquesta nit serà enfrontat al cubà Oliver, que com vostès deuen recordar no fa gaires dies va estovar a en Valldaura.

En la mateixa vetllada l'Arias boxarà amb en Compte i en Sanguita amb en Jordà.

El programa és dels que satisfan al més exigent, i és fàcil pronosticar que ningú no en sortirà defraudat.

CASA SIBECAS

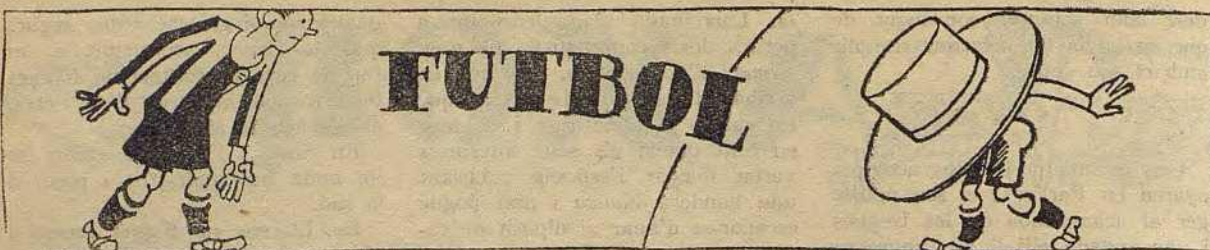
ARTICLES PER A SPORT
ARIBAU, 35 TELÈFON 32915

HUMOR ESTRANGER

El tramviari.—Perdoni, senyor, però s'haurà de buscar-ne un altre que l'empenyi, car hem arribat al final del trajecte.

(The Passing Show)

Aprofitant els instants que en Sastre somreia, l'«Español», desenrollant un "pot-pourri" futbolístic que ningú no entenia, va triomfar del "Betis" per 3 a cap i es classifica per anar a plantar cara a l'assassí del "Madrid".

Tableau! Tableau! Quina calor! Quina tarda més castissa per anar als toros! Però els aficionats són els aficionats, i com que encara que sembli mentida això del futbol segueix interessant a bastanta gent, el camp de la Manigua es va omplir.

Sí, es va omplir, encara que no s'ho vulguin creure. Hi havia molta gent, no tanta com el dia del «Madrid» ni quan juga el «Barça», però estem segurs que els taquillaires de la casa feia molts diumenges que no havien remenat tants diners.

La gent—ja ho podem dir—hi va anar més que per altra cosa presenciar el debut a Barcelona d'en Sastre vestit de blau-blanc. Gràcies a ell les tribunes estaven *realzadas por la presencia de muy numerosas sí que también distinguidas a la par que bellísimas y por ende encantadoras señoritas*, que no li treien els ulls del damunt.

—Queda encara més guapo!

—Que li està bé el blau!

—Ara sí que no n'hi haurà cap de nosaltres que se li resisteixi.

Aquests comentaris, i altres per l'estil que no reproduïm perquè no volem que els nostres llegidors es vegin obligats a sufocar-se, es van sentir de cap a cap del partit. Es clar que també se'n sentien d'altra mena:

—Tan ensopit com sempre.

—Ara rumia la mostra.

—Sí, ell rumia les jugades, però els que les han de fer són els altres.

—Ja estranyava jo que tardés tanta estona a caure de c...!

Però aquests no eren de senyorettes, sinó d'aficionats del *débil sexo masculino, antes sexo fuerte*.

I a nosaltres, què ens va semblar? Doncs ens va semblar que és ben veritat allò de que *cunque se vista de seda...* No ho va fer malament del tot, però tampoc no ho va fer bé. No va estar molt espès, però tampoc no estava pas gens inspirat. Potser sí que és veritat que no té l'estómac caigut, però almenys l'ha de tenir des-
centrat. Una cosa o altra.

I de l'altra *vedette*, què? L'altra *vedette* era en García de la Puerta, conegut pèl divertidíssim motiu de *Maravilla*. I en *Maravilla*, senyors, ens va deixar meravellats. Es una verdadera maravella això de que un senyor es passi una hora i mitja baixant a la defensa quan hauria d'ésser a l'atac, i pujant a l'atac quan hauria de baixar a la defensa. I encara és més meravellós que un jugador es pugui passar tot un partit empaïtant la pilota i ensopegant només un dos per cent de

jugades, i complicant tot el fàcil, i deixant que tot el difícil s'ho arreglin els demés.

En *Maravilla*, estimats llegidors, igual que en Sastre, no ens van enganyar gaire, ni a nosaltres ni als espectadors ni als organitzadors. Aquesta vegada sí que es pot ben dir que no van sorprendre ni a la mateixa empresa.

Els del «Betis» tenen un mig-centre que una vegada va estar proposat per fer de mig-centre suplent de l'equip nacional. Es en Soladrero. Diumenge, aquest bon senyor ja des del començament del partit es va ficar a la butxaca la davantera de l'«Español» i el seu respectable mig-centre senyor Soler, i no els deixava ni bellugar. Allò era un mig-centre. Vinga tallar joc, i vinga passar pilotes als davanterers. Sort que aquests davanterers eren molt dolents, ja que del contrari no sabem pas com s'hauria acabat aquest partit.

Això que diem va succeir tota la primera part. Però noi, així que va començar la segona, en Soladrero es va desinflar com si l'haguessin punxat amb una agulla de cosir sacs, i vam assistir a la resurrecció d'en Soler, que durant tota la segona part va fer el que havia fet en Soladrero a la primera. O sigui apagar els davanterers i el mig-centre de l'altra banda. I això, val a dir-ho, amb l'eficaç col·laboració del Tin Bosch, que pel que vam veure torna a estar en forma.

Els del «Betis», *digna escuela preciosista sevillana*, van fer joc ras. Els del «Betis» van jugar brut. Els de l'«Español» també. Els del «Betis» de vegades en van

En Sastre, que, ara com ara, encara s'hi fixa.

fer un gra massa. I els de l'«Español» també. Tal para cual o la pena del Tilión aplicada al futbol.

L'únic que no va tenir contrincent i que apuntant-se èxits es va quedar sol, va ésser el reffi. El nostre estimat ex-conegut senyor Montero, només s'equivocava un cop cada vegada. La gent al començament es ficava amb ell, però aviat es van convèncer que si el bon home no ho feia millor no era per mala intenció sinó perquè no en sabia més. Què hi farem! I val més que no l'amoinem, perquè, pobre senyor, prou pena en deu tenir ell.

El que ens va agradar de debò fou l'Arater. L'Arater és aquell defensa que es lliga un mocador al cap però que toca les pilotes només amb els peus. En compensació, tot el que li falta de joc de cap li sobra de brutícia, i dóna cada empena i cada traveta que és un gust. Llàstima que no es dediqui a la greco-romana.

En Moliner també va fer el que va poder per no desmerèixer del seu company de ratlla. I com que els minyons del «Betis» no tenen res de sants i semblava que fessin oposicions a que els escrotonessin el llombrígol, es va generalitzar una mena de batalla campal més o menys ben dissimulada, capaç d'engrescar a qualsevol metge de dispensari.

Van quedar tres a cap a favor de l'«Español», i com que el diumenge abans a Sevilla el «Betis» només havia guanyat per dos a un, els sevillans van quedar eliminats i l'«Español» es disposà a esperar resignadament el sorteig dels quarts de final.

El primer gol el va fer en Juvé, d'un xut formidable, pocs segons abans que el reffi toqués el pito per assenyalar la mitja part. A nosaltres, i perdonin, també ens va semblar que en Juvé havia recollit la pilota estant orsai. El segon el va fer en Bosch, molt ben fet i molt bonic. I el tercer va ésser obra de l'Edelmiro, que

ELS NOUS COLORS DEL «MARTINENC»

—Caram! Semblen l'«Atlètic» de Bilbao!

—Sí, són els lleons de Provençals.

si no hagués estat per aquest gol potser no ens hauríem enterat de que prenguéssim part al partit.

El més interessant del partit van ésser les pissarres. La primera que va passar va ésser la de l'un a cap a favor del «Barça». Va ésser bastant aplaudida. Després en va passar una altra, amb el dos a un a favor del «València». Només la van ovacionar tres o quatre periquitos que se'ls veia la cua d'una hora lluny. Per cert que la majoria d'espectadors van sisear a aquests ovacionaires, però no hi van haver incidents.

La tercera pissarra, explicant que el «Barça» guanyava per tres a dos, no vam tenir l'honor de conèixer-la. Per què no va sortir? Potser és que al xalet se'ls va encallar l'altaveu de la ràdio? Potser perquè la mateixa alegria de veure que el «Barça» aconseguia estomacar el «València» els en va fer descuidar?

Chi lo sa! De totes maneres, un altre dia faran bé de fer-la sortir, encara que hagi d'ésser al darrer minut del partit. Si ahir ho haguessin fet així, la majoria d'espectadors haurien sortit de la Manigua convençuts d'haver passat una tarda agradabilíssima, i amb la seguretat de que el partit que acabaven de presenciar havia estat una exhibició formidable de futbol de la millor qualitat.

En aquest país—tots ens coneixem—som així.

DIFUNT

Els promocionistes

RESULTATS

«Palafrugell», 4; «Santboià», 2
«Vilafranca», 3; «Terrassa», 0
«Sans», 4; «Catalunya», 0
«Martinenc», 4; «Horta», 1

PUNTUACIO

«Palafrugell», 11
«Vilafranca», 5
«Terrassa», 6
«Sans», 8
«Martinenc», 6
«Santboià», 5
«Horta», 3
«Catalunya», 3

Copa Levant

RESULTATS

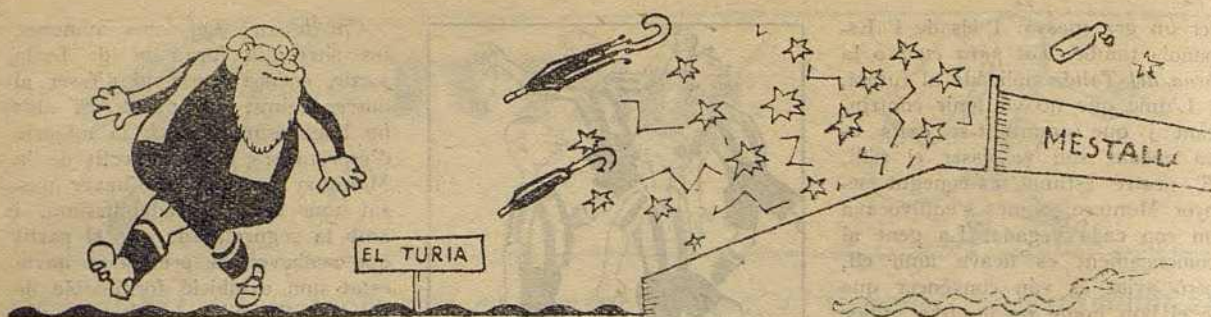
«Júpiter», 2; «Badalona», 0
«Ripollet», 0; «Granollers», 1
«Girona», 1; «Sant Andreu», 4

CAMIONS

Concessionari per a les províncies de
Barcelona i Girona: **JOAN FLOTATS**
TAMARIT, 95 i 97 TELEFON 31505

DEMANEU SEMPRE CONYAC VALDESPINO

Com que el tren especial no va sortir, l'entusiasme fou exclusivament local, i entre crits i xibarrí el Barcelona sabé conservar la serenitat i procurant no ferir els sentiments «rechionals» vencé al «València» per 3 a 2 i es classifica per entendre-se-les amb el «Donòstia»

Amb tot i que el tren especial no arribà a temps, per culpa dels socis que no volgueren omplir-lo, i es vegé obligat a ajornar la seva sortida pel dia que l'entusiasme no sigui tan descriptible, el camp de Mestalla, banyat per les sorres del Túria, s'omplí de gom a gom d'un públic entusiasta i cridaner que hauria donat la meitat de la seva vida i la dels altres per tal d'aconseguir el triomf dels seus.

Aquest públic imparcial com *El Imparcial*, quan vegé que el «Barcelona», donant proves d'una manca de comprensió, de cordialitat i de *conllevarcia*, dominava fent tots els possibles per guanyar, s'indignà contra els blau-grana.

—No volen comprendre el problema valencià! Recontracordons!

I el problema valencià existeix! Sí, senyor! No volen respectar les nostres aspiracions! No ens volen deixar arribar a campions.

I com que tots els pobles tenen la seva història, aquesta es repetí una vegada més.

Quan l'Arocha marcà el primer gol, els espectadors s'indignaren i en Melcon es felicità de que al Túria no hi hagués aigua.

El «Barcelona», tossut com ell sol i comprenent que el problema del futbol català havia de discutir-se simultàniament amb el problema del futbol valencià, prescindí de *conllevarcias* i embestí de ferm.

Els valencians demanaven un penal i l'exigien. Era tot un poble, sense necessitat de plebiscit,

que cridava a peu dret reclamant un penal.

En Melcon, però, jugant-se l'americana enribetada i tot el que portava, es negà a concedir-lo, i durant una estona els fonaments del camp de Mestalla trontollaren amenaçant ruïna.

Com ja poden suposar, després d'aquesta negativa, el joc es féu viu, contundent, colpidor i els valencians començaren a dominar.

Si no arriba a sonar l'hora del descans, no sabem el que hauria succeït.

Amb el descans els ànims s'apaivagaren una mica i el «València» posà en peu un pla d'estratègia que consistí en canviar de lloc alguns jugadors. El públic, però, seguia ocupant les tribunes i es limitava a animar l'equip.

En Vilanova recollí una passada d'en Picollín i marcà el gol de l'empat.

Llamp de rellamp! Allò era el primer pas vers la consecució de la victòria. Tothom cridava i feia xivarri. Els *radio-escuchas* creien que donaven l'hora de la beneficència. I com que immediatament, abans de que els blau-grana tinguessin temps de refer-se de la sorpresa, en Torredelflot desempatà aconseguint el segon, les festes de *San Chosep*, comparades amb el que va succeir, són una vetllada literària. Hi havia acomodadors que ploraven i senyores que prometien camions de ciris al «Miquelet».

Per un moment tots els que no ens traslladarem a València amb el tren especial creguérem que la catàstrofe de l'any passat tindria una segona edició. Però no!

—Molt bé, *maestro*! Bona estocada!

—Sí, però ja no puc dir fava! I encara n'he d'estoquejar tres per arribar a campió d'Espanya.

The Germinal Roberts, el famós acróbata, porta el seu fill a veure un partit de futbol

Allà hi havia en Seve, fresc com una rosa, descansat, ojo avisor, esperant el moment oportú. I quan el moment oportú es presentà, en Goiburu, sense esperar que en Passarín li clavés l'embestida de reglament, xutà decidit i aconseguí l'empat.

—Che! No t'amilanes! Duro a ells! No vos acoquineu!

Els jugadors valencians, però, estaven aixafats.

Llavors en Sami va xutar fort al pal, i l'Arocha, recollint el rebot, marcà el gol de la victòria.

Riguin-se de la desesperació d'Espronceda. En Picolín, en Capilla i en Vilanova, ho xutaven tot, fins el refil, per veure si aconseguien millorar el resultat. Però tot fou endebades. El partit arribà a la fi i el problema del futbol valencià restà sense resolució.

En canvi al problema del futbol català hi havíem posat un pedaç.

Els millors foren tots, car els jugadors blau-grana posaren a contribució tot el seu amor propi i saberen conservar la serenitat en els moments difícils per no deixar-se arrabassar la partida.

Una empenyeta més i arribàrem a semi-finalistes.

DOVA (FILL)

Costellada celebrada al local social de "Penya Verdi F. C." el dia 8 de maig corrent

El diumenge propassat va celebrar-se una costellada de germanor al local de «Penya Verdi R. C.», regnant durant l'acte molt d'entusiasme vers la Junta, socis i representants d'altres penyes.

Feren presència nombrosos socis i representació de «Penya Tallers Renault F. C.», «Penya Pausas-Edelmiro» i «Esparraguera F. C.».

A la fi de la festa va parlar el fervent, entusiasta i batallador verdista, vice-president de «Penya Verdi», en Joan Cardó, que amb eloqüent oratòria exposà l'actuació de dita penya.

Parlaren després el vice-president del «Tallers Renault F. C.», en Josep Montfort, adherint-se a l'acte en nom d'aquest novell equip; en Josep Sarrarols, en nom de «Penya Pausas-Edelmiro», amb clara oratòria va fer vots per la prosperitat dels equips allí reunits, i finalment parlà el delegat de l'«Esparraguera F. C.», que s'adherí a l'acte.

En resum: una brillant festa, regnant molt d'entusiasme i germanor, donant-se els conseqüents «hurra» per als dits clubs i prosperitat del futbol amateur.

VENJANÇA! VENJANÇA!

La Nacional. — Rayos y truenos! Me habéis matado el «Madrid»! Mi hijo predilecto! Sálvese quien pueda!

PILOTA BASCA

GENIALITATS QUE MATEN

Jugaven en Larruscain i en Berondo contra l'Olazábal i en Guillermo. Els catedràtics que havien començat decantant-se pels primers havien tingut temps de canviar de parer i prendre posicions a favor dels segons. El marcador senyalava 32 vermells per 22 blaus. Tot semblava donat i beneït, i els baixistes ja preparaven els pilonets de calderilla, quan la veu del profeta retrunyí: «Aquest partit s'igualarà, i qui no es cobreixi acabarà passant el platet».

I començà a succeir allò que només succeeix al Frontó. En Guillermo es posà a fer genialitats, tirant rases des del quadro 166, provà les tres parets, executà el rebot de llauna, les tres taules i el suro, el costadillo de filat, el matxet de matalàs i el rebot de viga i arribàrem a tenir el marcador a 39 per 38.

L'Schmeling (a) Pajarica, es vegé obligat a fer massatge als catedràtics, alguns dels quals calgué retornar-los amb la respiració.

I en Manresa se n'anà tot trist pensant que si hagués fet un tres a vuitanta, a hores d'ara passejaria amb cotxe de dos cavalls.

SPORTIUS!

Aquesta es la vostra veguda, per les seves condicions nutritives i extremada puresa.

DE VERITABLE SUC DE PINYA

TELEFON 18301

COLISEUM. — Màrius

Si ens haguessin jurat que nosaltres havíem de suportar dues hores de diàleg sense protestar, no ho hauríem cregut. I no solament vàrem suportar-les, sinó que ens engrescàrem, riguèrem, ens emocionàrem i les dues hores ens semblaren deu minuts.

Clar que hi ha diàlegs de moltes menes. En Màrius, el diàleg és una cosa viva, enginyosa, pensada, i tot el que diuen els personatges esdevé interessant. Entre això i que els actors fan una creació dels personatges, no és d'estranyar que per una vegada prescindíssim de les nostres conviccions cinematogràfiques i ens entreguéssim.

Tots els «casos», «stars», «vampiresas» i demés fenòmens torturats del cinema americà, al costat dels personatges que interpretaven els papers de Màrius, Panisse, Cèsar, Escartefique, etc., són uns tronats i no valen un llumí.

TIVOLI. — *Amargo idilio i Embajador sin cartera* :

La primera d'aquestes dues produccions és un drama sentimental d'aviació de gran volada. Prescindint del drama, que és d'aquells que no fan per casa, i referint-nos exclusivament a les escenes d'aviació, el film té moments interessants. La persecució de dos avions volant a frec d'unes montanyes nevades resulta molt espectacular i és admirable, tant per la precisió dels aviadors en executar les acrobàcies com per la magnificència de l'escenari.

La part sentimental ja ens xeringa més. Aquell aviador colpit pels remordiments que travessa l'exèrcit enemic per anar a donar explicacions a la seva xicoteta, i aquella escena final del llac sense oques a la claror de la lluna, és d'aquelles coses que no s'obliden.

Embajador sin cartera és un pretext perquè Will Rogers faci de les seves amb aquell posat de

pagès bona fe, eixerit en el fons i capaç de totes les proeses.

L'argument és d'una incongruència encisadora, però com que el que interessa és el treball de Will Rogers i aquest fa de les seves aprofitant-se d'aquell ambient fantàstic de revolucions, reis destornats, conspiradors, taxis blindats i tota mena de disbauxes, tothom fa els ulls gròssos i passen per alt els carquinyolis.

Noticiari XUT!

Al Fantàsiu han trobat una mina.

En la quarta setmana de la seva projecció, ja podem declarar sense embuts que *El teniente del*

Vegeu dijous, dia 19, al

FEMINA

a

DOUGLAS FAIRBANKS

l'home-llagosta de la pantalla, en

PARA ALCANZAR LA LUNA

amb BEBE DANIELS

UN FILM DELS ARTISTES ASSOCIATS

amor s'ha cruspit de viu en viu al *Seducitor*.

A can Paramount estan desenhortats i no s'ho acaben d'empassar.

Al Publi-Cinema, en matèria de reportatges d'actualitat han batut tots els records.

L'endemà de l'assassinat del president Doumer i quan encara hi havia gent que no havia pogut llegir el diari, ja projectaven un film amb tots els detalls.

Els inventors de la televisió han protestat enèrgicament, car aquestes proeses fan inútil el seu invent.

La única salvació de la televisió consistiria en donar els fets el dia abans de realitzar-se.

Hacia Siberia o Asia y Siberia, és un film polonès. Els polonesos, que ballant la polonesa i tocant el xilofon són uns trumfos, fent films estan a l'altura dels esquimals.

Aquesta pel·lícula, projectada vint anys enrera a la Sala Mercè, hauria tingut una bona acollida.

Llàstima que s'hagin retrassat tant.

Els interessa saber el que fan al cinema «Urquinaona»?

Sí? Doncs escoltin: apaguen els llums, desfilen cinc cortines de colors per davant la pantalla, toquen tres discos, encenen els llums... i així successivament.

Un sidralista de bona fe.—I de cinema no en fan?

—Sí, de tant en tant en fan una mica. Però, vaja, diem-ho tot, hi ha dies que fins aquesta mica hi és de massa.

Màrius a París va obtenir un èxit rotundíssim. Setmanes i més setmanes es projectà, deixant sempre un tros de cua malcontenta, car, quan arribaven a la guixeta,

el paper ja havia estat totalment expès.

Aquest gran èxit de l'obra de Pagnol impossibilita l'empresa del cinema «Paramount» de París de poder presentar en Chevalier en el seu film *El tinent seductor*, amb el qual es proposaven celebrar el cinquè aniversari de la inauguració de l'al·ludit local.

Seria curiós i edificant que el declini de Maurice comencés precisament pocs dies després d'haver fet unes declaracions tan poc respectuoses envers Missstinguet, la protectora dels seus començos.

A la secció de cinema —naturalment— de *La Vanguardia* hi llegírem aquest paràgraf:

«Silvia Sidney, la encantadora protagonista de «Calles de la ciudad», acaba de terminar «Damas del presidio», su última cinta para la Paramount y que según nos comunican los estudios supera en mucho a aquella.»

Si això no és diplomàcia i treballar l'anunci, que vingui el nostre corredor d'anuncis i ens ho demostri.

Hem arribat al cul del sac. Els empresaris no saben què projectar i les cases distribuïdores han acabat el repertori.

En set mesos ens hem empassat la producció de tot el món.

Si «Palestra» no intensifica la seva producció cinematogràfica, l'any vinent farem curt.

Vostès no han tingut el goig de veure *Jordi l'estudiant*, film editat per «Palestra»? No? Oh!

Doncs no saben el que s'han deixat perdre.

El dia que el projectin en algun cinema, vagin-hi; veuran un cas que segurament mai no han presenciats.

Els acomodadors unint-se a la protesta.

CICLISME

EN CANYARDO FIGURA QUE VA GUANYAR LA CARRERA DEL TROFEU MASFERRER

Si han tingut ocasió de fullejar algun diari, ja s'hauran enterat de com va anar la classificació de

la primera carrera vàlida pel Trofeu Masferrer, que s'ha de guanyar dos anys consecutius o tres alterns.

La classificació va anar així: primer, Canyardo; segon, Campamà; tercer, Ferrando; etc.

Ara bé: nosaltres ja hem escrit al títol que en Canyardo «figura» que va guanyar la carrera, i hem escrit això perquè resulta que en Canyardo va anar una bona estona abraçat amb en Ferrando, que l'ajudava a estirar. I tenim entès que els corredors no es poden pas ajudar. Per tant, això gairebé deu voler dir que e' que procedia era desqualificar a en Marianet, i donar per vencedor a en Campamà. Però com que resulta que el jutge-àrbitre no ho va veure, ni tampoc ningú dels que podien influir-hi, la cosa no passarà a *mayores*, a no ésser que hi hagi algun corredor que es cregui perjudicat i hagi protestat.

La carrera es va reduir a un duel entre en Campamà per una banda, i en Canyardo, en Fer-

rando, en Vendrell, en Borràs i etcètera, etc., per l'altra. O sigui que en Campamà sol volia guanyar, i tots els altres volien que guanyés en Canyardo. Va guanyar en Canyardo, però van entrar sis corredors junts. Totes les impressions són de que si no hi hagués hagut *ententes cordiales* el vencedor hauria estat en Campamà, que és una mena de Charles Pelissier en ciernes i que està cridat a ocupar el primer lloc del ciclisme català i de l'espanyol i tot. O sinó ja ens ho sabran dir. Perquè ara en Campamà només té vint anys...

L'arribada va deixar bastant que desitjar, ja que el lloc on hi havia la cinta estava materialment atapeït de curiosos entusiastes, d'aquells curiosos entusiastes que es dediquen a fer nosa a tot arreu on s'hi pot anar de franc. Si tots aquests senyors no haguessin obstruït el pas, potser l'acabament de la prova hauria estat més emocionant.

El rei de les primes va ésser en Borràs, que se'n va embutxacar dues. L'altra va ésser per... per... Ara no ens recordem si la va guanyar en Campamà. Ens sembla que sí.

Desitgem que un altre any la prova estigui més ben organitzada. *Don Narciso* (bromes a part) es mereix això i molt més.

F. CANTO I RIO

LA CALAIXERA D'IGUALADA

Els ciclistes d'Igualada, agraïts per la propaganda que el nostre estimat redactor de ciclisme senyor F. Canto i Rio els va fer fa quinze dies, li han comunicat extraoficialment que li regalaran cent bitllets del sorteig de la calaixera de caoba amb incrustacions de plata menesses que rifen a benefici del Velòdrom.

En Canto i Rio, amb el cor vessant d'emoció, ens ha encarregat que comuniquéssim als igualadins que els ho agraeix infinitament, però que de cap de les maneres no pot acceptar l'obsequi, ja que tindria por de treure.

I vostès ja es faran càrrec que la perspectiva de tenir a casa una calaixera corcada, que de més a més sigui un niu d'arnes, no és gaire agradable, i ara que s'acosta l'estiu encara menys.

De totes maneres, diu que gràcies.

Gustau Fröhelich

DE TOT CATALUNYA

DES DE REUS

CATALUNYA NOVA, o

C. D. ANOIA, 6

El proppassat diumenge, els de la terra del xampany van jugar el partit corresponent a la «Copa Ciutat de Reus», al camp de la carretera de Tarragona, contra l'invencible «Catalunya Nova».

Després d'un domini complet per part de l'«Anoia», el «Catalunya» la va dinyar per la misèria de sis cacaus a cap.

Els forans donaren la impressió d'ésser un equip força perillós, sobretot jugant amb clubs de la immillorable tècnica dels blancs.

Els directius del «Catalunya Nova», tenint en compte la importància del partit i després de titànics esforços i visites a altes hores de la nit a la capella dels pares sense fills reconeguts al registre del País del Sidral, aconseguiren poder arrencar el discutit rival del gitano Rubio, senyorret Barceló, el qual ni amb el crit de l'Ave Maria pogué subornar el trio defensiu de l'«Anoia».

El públic poc nombrós i molt disgustat, car la major part, convençuts que es repetiria allò del partit «Catalunya»-«Reus», anaven proveïts de llonguets i panets de Viena; en veure que el jove de la botifarra els havia fet el salt, reclamaren l'import de l'embotit a la guixeta.

GANXET

DES DE MARTORELL

Si algú ha cregut que no en parlaria, anava equivocat. A Gavà, el «Martorell» va fer l'ànec llastimosament. Es van marcar 7

gols, i com que venint a senassos un o altre havia de guanyar, els propietaris del camp es van decidir a marcar-los tots ells sols.

Entre l'ajut de l'àrbitre, del vent, d'un penal i una llista llarga de fallades de la defensiva martorellenca, van fer els 7 gols al Guillem, que, dit sigui de passada, el van fer anar de bòlit tot el partit. Parlar de les conseqüències d'aquesta desfeta fóra fer aquesta crònica plena d'uns aires fúnebres, i com que no és del nostre temperament, hi farem punt, dient que els gavanencs a casa seva, amb un contrari desmoralitzat i una mà de gols, encara presentaven la llesca que era un gust. En resum, un altre equip a la llista verda, amb un públic julepe i uns directius que al delegat local ni es van prendre la molèstia de convidar-lo a la presidència.

Tot un poema, senyors!

El «Zeppelin», com un bon fill pròdig, a hores d'ara ja deu haver fet el seu reingrés al «Martorell». Si pot ésser, a veure si es pot lligar aquí perquè altra volta no fugi.

Ricard, què ens expliques de la teva absència?

Els de la «Penya» van concertar un partit amb uns altres neòfits com ells d'Olesa, per jugar-lo al poble que ens estimem tant. Segons sembla, els d'allà van creure que fóra el segon del «C. D. Martorell», i quan els locals hi van comparèixer, sense equips, creguts que els en deixarien, van haver de deixar-ho per un altre dia.

Homes, homes... així voleu anar pel món?

Vostès saben el que és moral, ànim, ganes de guanyar, fe, etcètera, etc.? Si els en fes falta, a Gavà hi trobaran tot el que hi van portar, que no era poc, els jugadors locals.

A Gavà, el d'això d'allò. La dallonses daixonses, ell va deixò. El Guillem es va vendre. De coses tantes com vulgueu, però i un be negre, martorellistes; que si no fos perquè no era la primera vegada que veia el nostre onze amb tan mala sort tots, m'hauria quedat de cos present i vosaltres sense aquesta crònica.

TET

DES DE GRANOLLERS

«C. d'E. de Sabadell», 2;

«Granollers», 4

«Júpiter», 1; «Granollers», 2

Aquests són els resultats dels dos últims encontres que els nostres *poulains* han obtingut últimament, i si l'Espelta no ens pren el que jugaren amb el «Badalona», m'hauria jugat les ulleres carbassenes del dictador (encara) Home dels Trossos, que també els afaitem en sec.

Diumenge passat vaig presenciar personalment l'espectacle més llastimós que en tota la meua vida havia vist: l'home de la Rocalla, demòcrata fins la medulla dels ossos, però que deixa d'ésser-ho quan creu que ha de perdre una votació, i el castigador senyor Galletes, foren víctimes d'un aiguat acompanyat de trons i llamps, que si a hores d'ara són encara vius és degut a que els seus cossos i ànimes són de ciment armat; sembla impossible que una persona humana tingui la consistència física i moral per poder resistir una tempesta com la que *ambos a duo* varen impassiblement aguantar,

CALLIDA

DOCTOR PIZA

Ulls de poll, Durícies, Verrugues - TUB 1'25
PLAÇA DEL PI, 6 (FARMACIA)

LANDIS

REPARACIO RAPIDA
I GARANTIDA DEL CALÇAT

JARDINES, 9. - BILBAO

Muntaner, 32. - Barcelona

S. ESTEVE ALBET

Vendes: COMERC, 29
EXPOSICIÓ I REPARACIÓ:
COMERC, 2

TOT PER A CICLISME

sense moure's del lloc que estaven, deixant que tots nosaltres, sota d'un porxo d'uralita, disfrutessim d'allò més veient-los plens d'aigua, més molts que dos llucos.

Quan ja es trobaven a punt d'ofegar-se, els seus altres companys de «solvència moral i material»—paraules del discurs del senyor dels Trossos, paràgraf primer, capítol cinquè—els hi varen llençar una corda salva-vides, i l'*enchufe* va fer-se per obra i gràcia del *Todo poderoso*; ara, que un servidor de tots vostès té la completa seguretat que a causa del mullader de què varen ésser víctimes, abans d'un parell de mesos assistirem a un enterrament civil, i ni tota l'*enchufada* que s'ha fet serà bona per fer-los revivre.
R. I. P.

SIBECA

DES DE MORA LA NOVA

El dia 5, festivitat de l'Ascensió, al camp dels «Atlètics» lluitaren els segons equips del «C. de S. de Gandesa» i el dels propietaris del camp, i, després d'un partit renyidíssim, empataren a tres gols. L'actuació dels *cachorros* a la primera part fou molt desencertada (especialment el porter Piñol), mereixent-se el qualificatiu de *cachorros*. Els de Gandesa anaven reforçats pel mig-ala del primer Celma, qui jugant de mig-centre ho féu anar molt bé.

El resultat de la primera part fou de tres a un a favor dels gandesans. A la segona part els locals es van refer i van empatar. L'arbitratge va córrer a càrrec del jugador local Pedret, el qual ho va fer molt bé.

El diumenge, dia 8, també al camp nostre, tingué lloc un encontre entre el mateix segon equip i la penya «Pedret-Agramunt», d'aquesta, i després d'un partit en què el resultat no fou fidel

reflexe del que va ésser la huita, guanyaren els *cachorros* per sis a un. L'àrbitre, Serres, bé.

Quan estaven quatre a zero, es produí el gol d'honor de la penya. Cobos despeja, recull Rodríguez i passa a Pasanau, el qual centra, i, abans que Pino bloqui, J. Ballester salta, posa el cap i desvia la bimba a la xarxa, engranyant a Pino.

Els equips foren:

«Atlètics».—Pino, Ardévol, Huguet, Contra, Solé, Lis, Ardévol II, Sentís II, Capdevila II, A. Ballester i Lovera.

La «Penya».—Rodríguez, Orti, Font, Sicart, Cobos, Dichos, Pasanau, J. Ballester, Falcó, Usach i Estalella. A la segona part es canviaren els llocs Rodríguez i Usach i Vidal substituï a Estalella.

WALLES-TER

DES DE TORTOSA

El diumenge jugà l'onze del «Dertusa F. C.», reforçat (?) amb elements de l'infantil, amb l'onze complet del «C. S. d'Ulldecona», guanyant els nostres per tres gols a dos, i aquests fets tots dos per culpa del guarda-valla local, Aguilera, que estava emocionat amb la presència de la senyoreta Daniel, «Miss Espanya».

Serà qüestió que la nostra Junta es preocupi d'aliniar a elements *cachorros*, car està demostrat que els de categoria d'*«asos»* ho fan molt malament.

Als benivoluts lectors els hem de dir que no escrivíem perquè estàvem atacats de «gandulitis aguda». Des d'ara endavant, però, escriurem setmanalment... Ei! Sempre i quan no ens ho impossibiliti el cove!

L'equip d'Amposta, que com tothom sap guanyà el campionat comarcal mercès al seu públic de-

portiu (?) i a les pedres, ha estat eliminat a Tarragona pel «Tàrrrega». Els acompanyem en el sentiment. Resignació, i un altre any serà!

Fa dies que es rumoreja que la «Penya Cervantes» passa a engrossir (?) les files dels tradicionalistes. Així, doncs, no és estrany que els diguin «margaritas»... No me lo digas!

Els dies 15 i 16 ens haurà visitat la «Penya Ebron», de Barcelona, amb l'internacional Zaballo. L'altra setmana en farem cinc del que hagi passat.

PENYA BEN FETS

DES DE TORELLÓ

Colònia Fabra i Coats

Un tropezón
lo da cualquier equipo,
y un campeón (!!)
aprende así a vivir...
(Còpia del llibre *Tangos sidralistas*)

Això és el que li va passar al pobre «C. D. Borgonya» el diumenge, dia 8 del corrent, a Vic, jugant amb la «Penya Atlètica».

Aquest dia tots els jugadors del «Borgonya» tenien la negra, però podem dir la negra consentida, i varen fer un trist paper davant dels *equipiers* vigatans, i sucumbiren per la diferència de 4 a 1, apuntant-se al mateix temps la primera derrota d'aquest any, en el llibre de memòries.

Considerem que com a derrota pot distingir-se bastant la diferència.

EL SR. X.

DES D'IGUALADA

En P. P. P. es veu que és l'home del dia. Ell sol té més càrrecs que tots els empleats de l'Ajuntament. És de la Junta del Centre Catòlic, és de la Comissió del velòdrom, president de la sec-

Casa ROSICH

GORRES I DEMÉS
ARTICLES DE
GOMA PER A
BANY

RONDA DE SANT PERE, 7

Sucursals: AVINGUDA P. ANGEL, 25 i TAPINERIA, 33

Restaurant CASA JUAN COMPLETAMENT REFORMAT

Cuina selecta - Salons Independents - Preus molt econòmics
Especialitat en la paella valenciana

RAMBLA SANTA MONICA, 21 i 23

ció esportiva de la F. I. C i ara l'han fet president de l'organització del torneig futbolístic «Copa ciutat d'Igualada». També escriu al *Diari* amb el sobrenom de «Leader» i és corresponsal de la *Maleta*.

Trobem que són masses activitats per a sortir-ne aïrós.

* * *

El dijous, dia 5, el «C. A. I.» va anar a Montblanc a rebre la pallissa de torn. El resultat és una demostració ben clara de la classe dels jugadors de l'«Athletic». Set gols a zero! Val més que no hi pensem. El que no entenem és que aquest club pugui desplaçar-se per un preu tan módic com són 100 pessetes. Aquesta gent està rebentant el negoci.

* * *

Una selecció del «F. C. Igualadà» va guanyar el primer equip dels joves fejocistes per 3 a 2.

* * *

El primer de l'«Ateneu» va perdre per 3 a 2 amb el reserva de la «U. S. de Sans».

* * *

Van avançant-se molt els treballs del velòdrom, i el sorteig de la calaixera promet ésser un èxit.

* * *

Es fan gestions per tal de que la piscina que l'Ajuntament vol fer al Moli nou es faci al camp de l'«Ateneu». D'aigua no en faltará, car hi ha un senyor que en paga cinquanta plomes diàries durant vint anys.

NEUTRAL

DES DE GANDESA

El dia 5 el «Centre d'Esports» va fer jugar al camp dels «Atletics», de Mora la Nova el seu reserva amb els cachorros de l'«Athletic», ai!, cachorros, els quals, després de bregar amb molt entusiasme, varen plegar amb un 3 a 3.

El partit fou molt renyit, sobressortint (?) Monné II i Serres (a) Bata, que de davanters fan uns grans papers.

El gol dels gandesans el marcaren Ruana i Pedrola I.

* * *

Com que els del primer no varen jugar, la «Companyia Trempat» no pot donar detalls.

PER LA BARBERIA DIUEN...

...que el lloc de Vilagrassa (a) Falsilla és d'extrem-esquerre.

...que Monné II, quan juga de davanter, sembla que li dolgui el córrer. Tan llargues que té les cames!

...que a Mora la Nova els que sobressortiren foren Alcoverro, Sarin i Pedrola I.

...que tots els jugadors del reserva valen per un (?) del primer.

...que Pedrola II no va anar a Mora la Nova per por de perdre.

...que Pedrola I serà un dels millors elements que tindrà el «Centre d'Esports».

TREMPAT I C.^a

DES DE CAMPDEVANOL

El dia primer de maig va jugar un equip local de neòfits contra un altre si fa no fa, de Ribes de Fresser, tocant el rebre als nostres per dos gols a un.

* * *

Els del primer equip encara reposen, després de l'anada a Manlleu. El massa reposar engreixa, el qual vol dir que el dia que

tornareu a la palestra no us podreu bellugar i us endinyaran cada panadera que el combregar no hi serà a temps.

* * *

Els davanters de casa combinen molt i bé, però no xuten.

Fan com els toreros, que allarguen desmesuradament una faena bona i, a la hora de la veritat els toquen tres avisos.

Les dones amb «combinacions» fan un bon partit, però a vegades, lluint-les a tort i dret, e's fan algun gol i acaben la gresca amb un cabasset.

Això vol dir que les vostres combinacions, les més de les vegades acaben malament, perquè els altres fan els gols. Vosaltres us quedeu amb la salsa i els contraris se us jalen el rostit.

Es qüestió d'assajar el xut de prop i de lluny, i si t'encerto t'endevino. Empalmeu bé, i amb potència, decisió i sort, molt serà que no marquèu.

Els extrems heu de procurar córrer per la ratlla de l'alt i avançats, per pescar les passades dels interiors i centre. Combinar el més just possible amb l'interior i prodigar els centre-xut des de la línia del kick, i els paracaigudes davant la porta contrària.

Si ho feu així i els gols ragen, si els contraris no poden marcar, acabareu tots els partits amb victòria, i us prometo el títol de campions comarcals... per a quan governin els radicals. Que serà tard!

XIU-LET

DES DE MOLINS DE REI

A CAL CARRERAS ES DIU...

...que en Garcia no jugarà fins el partit de segona volta «Penical»-«Foment».

¡Nerviosos!

Prou de patir inútilment, gràcies a las acreditades **GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRE** que combaten d'una manera còmoda, ràpida i eficaç la

NEURASTENIA. Impotència (en totes les seves manifestacions), mal de cap, cansament mental, perduda de memòria, vertigens, fatiga corporal, tremolors, dispènia nerviosa, palpitations, histerisme i trastorns nerviosos, en general de les dones i tots els trastorns orgànics que tinguin per causa o origen esgotament nerviós. Les **GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRE** més que un medicament són un element essencial del cervell, medula i tot el sistema nerviós, regenerant el vigor sexual propi de l'edat, conservant la salut i prolongant la vida; indicades especialment als esgotats en la seva joventut per tota mena d'excessos, aconseguint sempre, amb les **GRAGEES POTENCIALS DEL DOCTOR SOIVRE**, tots els esforços o exercicis fàcilment i disposant l'organisme per reprendre'ls sovint i amb el màxim resultat, arribant a l'extrema vellesa i sense violentar l'organisme amb energie s pròpies de la joventut.

BASTA PEN DE UN FLASCÓ PER CONVENCER-SE'N

Venta a 6'50 pessetes lliures, en totes les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i Amèrica

NOTA.—Dirigit-se i enviant 0'25 pessetes en segells de correu per al franquell a Oficina Laboratorio Sôbatarg, Carrer del Ter, 16, Barcelona, rebran gratis un llibret explicatiu sobre l'origen, desenrotll i tractament d'aquestes malalties.

...que aquelles nenes que cada diumenge llueixen el tipus (es creuen elles) pel camp del «Foment» valdria més que es cuidessin de fundar una secció femenina.

...que el que fan pel camp és el préssec.

...que l'Ollé s'entrena al golf miniatura.

...que el «Foment» per no ésser menys que el «Barça», també adquireix jugadors lesionats.

...que l'adquisició d'en Colomina n'és un cas.

...que a la «Penical», sense fer tant bombo, fan més bons resultats.

RUF-HASTA

DES DE LLAGOSTERA

PER LA BARBERIA DIUEN...

...que si el dia primer de maig el «Llagostera F. C.» no es traslladà a Quart fou perquè rebé un telegrama notificant-li la impossibilitat de jugar, car el camp de joc estava «completament inundat».

...que això fou una excusa que per no jugar s'inventaren els quarternes, doncs és impossible que un camp d'una pendent pronunciada com és el seu s'inundi per les quatre gotes que caigueren el dissabte.

...que els socis de la penya estan d'enhorabona, car gràcies a les gestions fetes per la Junta de dit centre per la festa major d'enguany es celebrarà l'encontre «Llagostera»-«Figueres».

...que les gestions (?) de la Junta de la penya consisteixen en fer d'espectador, contrastant amb la gran activitat que ha emprat sempre la comissió organitzadora del futbol.

...que el que és més lamentable és que la comissió, a més dels treballs d'organització, s'haurà d'encarregar de la «part llastimosa», car la penya no està per despeses.

RAC-RAC SETMANAL

Els ràdio-oients de can Mingo —entre els quals hi ha en Baltasar, que quan l'aparell parla no es cansa mai de mirar al sostre, a sota la taula i a dintre el calaix del pa,

per tal de descobrir l'home que tant «de prop» sent parlar— estan preocupadíssims perquè diumenge es jugà el partit «Barça»-«València» i no el van poder escoltar.

GRAN-HOTA (L'autèntic)

DES DE ROQUETES

El dia de la Festa del Treball es desplaçà a Vinaròs el «Deportiu Roquetenc» per tal de jugar amb l'equip titular d'aquella població. En dit partit demostraren els nostres xicots que són uns trumfos, dominant i fent una exhibició de futbol. Però l'encontre acabà amb empat a zero gols, perquè l'àrbitre, per nivellar el pressupost, ens anul·là un gol perfectament vàlid, i a cada arrencada ens xiulava orsai.

Per cert que en els prospectes que els de Vinaròs feren per anunciar el partit deia: «Visita del renomnat equip del «C. D. Roquetenc», considerat com el millor de la comarca per l'excel·lent joc que practica i les individualitats que posseeix».

No ho fem constar per res, no, saben? Nosaltres, i com nosaltres tots els que no s'entesten en que el riu vagi amunt, ja ho sabíem. Però que ens ho diguin els altres està millor.

El viatge de retorn fou accidentat, doncs a quatre quilòmetres de Vinaròs es trencà l'eix de l'auto que portava els expedicionaris i s'escapà una roda, i en això que hauria pogut ésser una catàstrofe, no prengué mal ningú. Ja és ben veritat que mala hierba...

Per fi els naufragats de secà pujaren a un camió, que a cinc quilòmetres abans d'arribar també tingué panne, i com que n'hi havia per estona, hagueren de fer la resta del camí a cavall de les espadenyes. Els primers en arribar foren Calduch i Tarragó, doncs com sigui que aquests xicots «pateixen» del cor (ai, l'amor!), van córrer com uns espe-

ritats per ésser-hi a temps, ja que els dos juraven que abans reventar que deixar de veure-les.

Es veu que aquests dos Romeos encara són de la primera volada.

En Domínguez, l'excel·lent migala que era del «Catalònia», ha fet el salt i ha passat a engrossir els rengles del «Roquetenc», i per això ara els del «Dertusa», que no l'han pogut caçar, diuen que val poc, a pesar de que hom sap que val molt.

La rabosa, quan no hi pot arribar, diu que són verdes.

COMPANYIA H. U. MORISTA

DES D'OLESA DE MONSERRAT

Sidralistes!! Ja que la direcció d'aquest culminant setmanari m'ha permès la publicació d'unes ratlles (una mica mal fetes, però veritats), vaig a donar compte als que no ho saben i empapar els que ja ho saben d'algunes de les moltes juergues que s'estan «tirant» al poble d'Olesa.

El dia de l'Ascensió, a les set del matí, tingué lloc al mig de la «gran» pista de bicicletes, a presència d'un esplendorosa concurrència (eren els vint-i-dos jugadors, el reffi i els dos gossos d'un dels jugadors), un magnífic (si voleu dir magnífic) partit de futbol, el qual va tenir semblança a un partit de rugby amb incrustacions de lucha greco-romana amb caires d'estable d'ases guits».

El partit transcorregué sense interrupcions ni desgràcies personals, excepte en Garriga, que es va retirar perquè l'àrbitre, de tan riure, no podia pitir les faltes que ell mateix feia. Després de fer-li pessigolles amb una fulla de col a l'esquena, eixugar-li les llàgrimes amb una fulla de pi i proment-li que el deixaríem anar a dormir d'hora, vàrem lograr convèncer-lo. Oí que sí, maco?

COMPANIA DE LINEAS AEREAS SUBVENCIONADAS S. A.

C. L. A. S. S. A.
SERVEI DIARI

Barcelona - Madrid
Madrid - Barcelona

El més ràpid. - El més econòmic. - El més segur

En acabar el partit, ens donàrem compte que l'àrbitre no havia fet cap gol. Del treball de fer empatar en Mimó (que era l'àrbitre) va cobrar per sotamà tres estampes de la primera comunió, un coixí de fer puntes i una capsa tota plena de pa d'àngel.

Es varen distingir per sobre de tots, però d'una manera gran, en Barnet i en Figueres, que quan anaven a xutar, per despistar, queien a terra; després també ens admiraren les tombarelles de l'Esplugues, les caigudes de la Venus Afrodita (en Gallén), el companyerisme d'en Matas, les esquerres d'en Vila, les cosses d'en Subirachs; també foren molt mirades les pantorrilles d'en Foriscot (semblava una ballarina), etc.

Per ara l'«Olesa» ha tingut molt bon començament de campionat. El felicitem. En el primer partit varen quedar 4 a 1 a favor dels forans amb el «Sabadell». El segon partit es va celebrar al camp dels de Sant Cugat, i també repetiren el mateix resultat de 4 a 1. En aquest partit es va distingir per la gran actuació en Canals.

Després de moltes setmanes d'investigació vaig poder comprovar el que deia el XUT! de moltes setmanes enrera, que en Canals no tenia pèl a les cames; a hores d'ara puc assegurar al primer que digui el contrari que sí que en té i força, perquè jo mateix vaig veure com s'entretenia a pintar-se'ls i enganxar-s'hi cabellera de panotxa.

El corresponsal de Martorell ja els farà saber el resultat del «Gavà» i el «Martorell». Apa, senyor Tet, ens convé saber quelcom del club nou que s'ha format, i també

AL TEATRE

—Veus aquest faquir? Doncs tot i traspasar-se vuit vegades cada nit, cobra cinquanta pessetes.

—Pobre home! I pensar que el seu fill que és futbolista, no es «traspassa» per menys de 8,000 satisfaccions i un «Rolls».

hauria de fer-nos saber quan es farà el partit de los eternos rivales.

S. A. F. A. REITCH

Anècdota d'en Walter

En Walter, a Figueres, era popular. Les famílies se'l disputaven. En Walter hi anava i es deixava obsequiar.

Una vetlla, a casa la marquesa de l'Ourovellat, hi havia una gran festassa; en Walter hi va compareixer a fer la gorreta i a menjar unes quantes llaminadures.

Unes senyoretes varen cantar la *Tosca*, un senyor d'edat va llegir poesies, etc. Tothom va lluir les seves especialitats. Per fi, la marquesa de l'Ourovellat va pregar a en Walter que lluis les seves habilitats.

—Llegeixi'ns un tros d'alguna de les seves novel·les.

En Walter va quedar parat. Ell, novel·les? No sabia de què li parlaven.

—Vaja, no es faci pregar! No sigui tan modest!

Tant varen insistir, que es veié obligat a jurar formalment que no n'havia escrit mai.

—I ara! Si jo he llegit *Quinti Duward*!—va exclamar la marquesa de l'Ourovellat—. I m'ha agradat molt!

L'havien confós amb en Walter Scott.

Desfet l'error, li pregaren que lluis, doncs, les habilitats que posseïa... i en Walter d'una puntada de peu va desfer el piano.

No el varen convidar més.

Anècdota d'en Cros

En la darrera estada que feren els de l'«Europa» a Bilbao, els bilbaïns organitzaren una cacera en honor dels graciencs. Aprofitaren l'avinentesa que per uns boscos dels voltants havia aparegut un orangutà per sortir a caçar-lo i proporcionar una distracció als ex-deixebles d'en Kirby.

Sortiren armats fins a les dents amb tota mena d'armes: trabucs, escopetes de dos canons, espingardes i pistoles de panòpia. Al migdia encara no havien trobat l'orangutà. Trescaven cadascú pel seu cantó, però desanimats pel poc èxit de la cacera. De sobte es va sentir la veu d'en Travieso que cridava:

—Euzkarra!... Ja el tinc! Ja és meu!

Va sonar un tret i es va sentir un crit humà esgarriós.

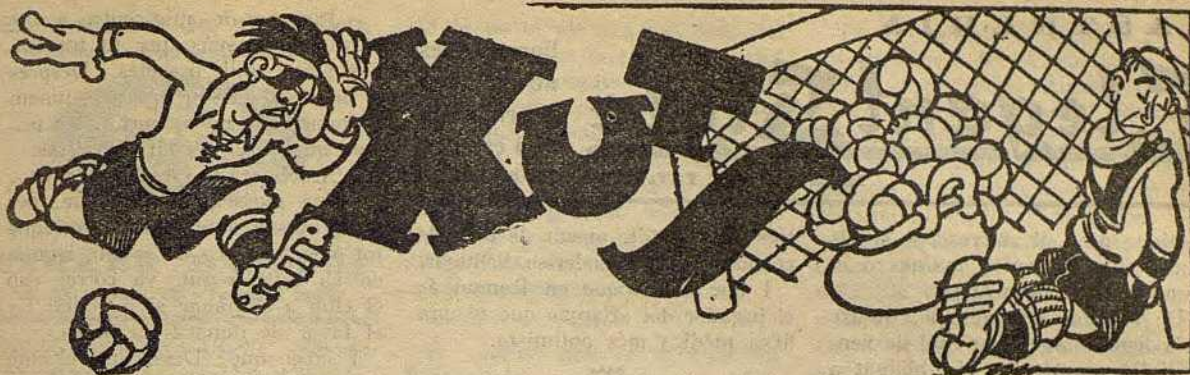
En Cros havia rebut una perdonada al cul.

Bulleti de subscripció al XUT!

En. que viu al carrer de.
poble. província de. se subscriu per
un. al XUT!

El preu de la subscripció és de 3 pessetes trimestral, 6 pessetes semestre i 12 pessetes l'any. Les subscripcions per Amèrica doblen els preus.

L'import pot enviar-se en segells de correu o per gir postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201.

Dels futbolistes que tallaven el bacallà el dia que nosaltres vinguérem al món, segueixen dedicant-se al futbol en Sami, en Piera, en Zamora, en Cros, en Sagi, en Tonijoan, en Bertran, en Bru i no gaires més.

La majoria dels que aleshores tallaven el bacallà s'han espavilat i es dediquen a ocupacions diverses:

En Cella és xofer.

En Gràcia és urbà.

L'Alcàntara és metge.

En Martínez-Sagi és campió de billar.

En Mallorquí és àrbitre.

En Surroca és mestre.

En Vinyals és cap d'un escriptori.

L'Estruch és fabricant de teixits.

En Montaner, ídem.

En Pellicer és xofer d'un camió.

En Renyé és pastisser.

En Bonet (Xavier) és vidrier.

L'Olivella és fabricant de pape-rines.

En Canals és metge.

En Sanahuja és quiosquer de begudes.

En Torralba exporta productes mexicans.

En Sancho és propietari.

L'Argemí és fabricant.

En Planes és entrenador.

No seguim, per no fer la llista interminable.

Va de xisto y perdonin.

Per què el «Barça» després d'adquirir un Cruz canari ha adquirit un altre Cruz?

Perquè tenint Dos Santos, necessitava dues creus.

Es allò que es diu...

L'Ibàñez no reposa un moment i aviat semblarà el c... d'en Jau-met.

Acaba d'ingressar al «Júpiter» i

ja agafa embranzida per fer el salt a la Maníguia.

Li recomanem una bicicleta amb motor.

Ginardó - Poble Nou - Sarrià en dues setmanes, és tot un «raid».

A la persona que ens doni detalls del professor Blanco, la seva filla, l'«Evalú» i la princesa de les mars, li regalarem un tortell.

No hi afegim res més per no ésser cruels.

El «Sans» va reclamar allegant que el «Vilafranca» havia arren-glerat en Carbonell, que encara no estava fitxat, però el Comitè de competició va fallar a favor del «Vilafranca».

Ara el «Sans» ha apel·lat al Co-mitè d'apel·lació, i segons el que aquest falli, veurem el que suc-ceirà.

Només preguem al «Sans» que, per l'autonomia, per l'Estatut, pel que més estimi, no apelli a la Na-cional.

The iElixir Pujol

Purgant i Desinfectant

De venda en Farmàcies, Drogue-ries, Centre d'Específics i Herboristeries

PREPARAT EN EL LABORATORI

PRODUCTOS PUJOL, S.A.

Sant Pere Màrtir, 6 - Telef. 75373

BARCELONA (G.)

Els campionats d'Espanya uni-versitaris resultaren una delícia.

Mentre es corria la prova dels 5.000 metres, el madrileny Balles-teros, en veure que en Segura in-temptava passar-lo, d'un cop de col-ze va clavar-lo de corcoll, fent-li perdre la carrera.

En la mateixa prova, un corre-dor gallec, creient que l'atletisme i el futbol eren una mateixa cosa, va intentar fer una traveta a en Miñana, i sort que aquest va sa-ber esquivar-la, del contrari, s'hau-ria pe'at el nas.

Hi hagué invasió, insults, cops de paraigua i la carrera hagué d'ésser anul·lada.

Si a Oxford i Cambridge ho fes-sin així, els campionats universi-taris serien deliciosos.

L'any vinent serà qüestió de que els catedràtics i els bedells hi vagin per posar-hi ordre.

Corren rumors de que el «Ca-talunya», fill del senyor «Europa» i la senyora «Gràcia», acabava adoptant el nom del seu pare.

Per altra banda, ens consta que el senyor Jorba tornarà a empu-nyar el timó del club, i tenint en compte que el senyor Jorba era un admirador de la senyora «Gràcia», no creiem que s'avingui al canvi de nom.

El que sí és gairebé segur, és que el «Catalunya» tindrà camp i local.

Només manca que per apaiva-gar els creditors, els facin regidors o diputats i la solució hauria estat definitiva.

Ha estat nomenada una comi-sió per examinar els sandwichs, dolços i xampany, amb que foren obsequiats els periodistes el dia de la inauguració del nou local del «Barcelona».

En Cabeza és l'encarregat d'in-

SASTRERIA

Elegant Style

HOSPITAL, 117. - TELEFON 17096

vestigar amb el microscopi si els sandwichs, contenen toxines o el xampany era emmetzinat.

De resultes del «lunch», quatre periodistes han tingut mal de ventre i l'Aymamí s'ha vist obligat a fer llit.

Si es tracta d'una venjança de la Comissió de Responsabilitats, hi haurà soroll.

El debut d'en Rubio fou sensacional.

El «Madrid» que durant tot el campionat s'havia mantingut imbatut, fou batut a la Corunya per dos gols a cap i a Madrid no pogué ressuscitar, quedant eliminat.

Hauran fet un negoci com una casa.

En Sagi, de resultes del partit amb el «València» va rebre un *tan-to* tan fantàstic, que el xicot està tot esgrogueït i no sap què li passa.

De moment li han de fer una radiografia, perquè es pensa que té dues costelles ensorrades.

Bromes a part, ja sap que tindrem una gran satisfacció si això de les costelles no es confirma i podem veure'l jugar al primer del «Barça» durant set o vuit cents anys més.

En Monjo, el *federativo de us-ted*, senyorita, s'ha fet soci del «Centre d'Esquerra» del Passeig de Sant Joan.

Això no tindria res de particular, si no fos que, com que els diumenges a la tarda el *secretari fantasma* no sap què fer, es dedica a anar al «Centre» a l'hora del ball i subhasta els números de la toia.

Quan ho va saber el microscòpic Vila, li va tenir una enveja fantàstica. Això de rifar toies no és del seu repertori, encara. No se li havia ocorregut mai.

El que va rebre la patacada forta el dia del «València» va ésser en Ramon. Tan tendret i tan primet, pobret, i s'ha hagut d'estar

tres dies al llit, macat de tots els costats i sense poder-se bellugar.

I que consti que en Ramon és el jugador del «Barça» que té una fitxa mèdica més optimista.

Perquè no sigui dit que només parlem de la Junta del «Barça» quan en podem dir mal, ara els explicarem una cosa que els agrada (a vostès i a ells).

D'ençà que el senyor Constantí fa de tresorer, han fet més de cent mil duros d'economies i han

Casa MIRANDA

Fàbrica de
de Mobles de
Vímnet, Molse-
sos, Tendes
de Campa-
nya, de platja
i camp

Parasols des de 35 pessetes
NOU MODEL DE TENDA PLEGABLE

Volum reduït i de molt poc pes

Carrer Banys Nous

pagat només en concepte de beneficis atrassats la respectable quantitat de cinquanta mil pessetes.

Això darrer suposem que també serà del gust d'alguns jugadors que tenen comptes pendants (amb la tresoreria, no amb la justícia) i que ja es començaven a fer l'efecte que no cobrarien.

Si no ho xerren, els explicarem drid, no sabem si en forma de Un ocellet que va venir de Ma-una cosa.

carta o d'enviat especial, se'n va anar a trobar l'Arocha i li va fer proposicions.

Formidables
novetats per
a primavera
i estiu

—Jugaràs de mig-centre i cobraràs de traspàs, per tu tot sol, vint-i-cinc mil pessetes. Després et donarem el sou que acostumem a donar, que no és curt, i les primes que siguin, com els altres.

L'Arocha es va pessigar un braç i es va mossegar la llengua, per assegurar-se que no dormia i que tot plegat no era un somni, i quan en va estar segur, va córrer cap el club a demanar si li volien fer el favor de donar-li la baixa.

I saben què? Doncs que el club li va dir que es posés tranquil i que es fes retratar. Només faltaria... L'Arocha diuen que va quedar tot alacagut, perquè li havia fet l'efecte que el dia que volgués la baixa només havia de fer que demanar-la.

Ja us heu fixat en els aparadors de la sombrereria de can Tangel·li, Jaume I, 3?

En Vidal, ex-president del «Júpiter» (no el de les dents, l'altre), ha estat honorat amb un càrrec de guàrdia urbà. Divendres va prendre possessió, amb tots els honors i totes les solemnitats del cas.

Ho comentaven uns entusiastes del «Júpiter»:

—Es la llei de les compensacions. Ell va fer president del «Júpiter» en Casanelles, i aquest l'ha fet urbà.

Són dos càrrecs que s'assemblen, no troben?

En Parera, des de l'Àfrica, fa barrila i es diverteix.

Ha enviat unes quantes postals a les amistats, de les quals en sobresurt una de molt edificant. Es veu un senyor negre, tot carregat d'anelles al nas i a les orelles, disfressat amb un llençol com el d'en Gandí, i amb una tovallola entortolligada al cap. I hi ha escrit: «Estimada... (aquí un nom que la discreció ens fa callar): T'envio una postal que t'agradarà. Aquest senyor és el caïd

Camiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

BOQUERIA, 32 :: Telèfon 16036

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

En Articles de Camiseria

Recordau aquesta marca

Grans novelats en camises i corbates

FERRER BATLLES

38, Boqueria, 38. - Telefon 16651

Sidi-Mohamet-Ben-Alf-Alà, que és dels moros més notables del país, parla sis idiomes i es guanya la vida fent de professor d'anglès. Es un senyor molt culte, al qual he donat la teva direcció perquè t'escriuï sovint en anglès i d'aquesta manera puguis fer pràctica. Etc.»

El bo del cas és que el Sidi-Mohamet-Ben-Alf-Alà no és altre que en Dos Santos.

El senyor Coma va dir l'altre dia que ara que tenien el pressupost gairebé anivellat seria cosa d'anivellar l'equip.

Tanmateix ja convindria. Segons el president del «Barça», la temporada que ve tindrien uns quants jugadors, entre ells un davanter-centre que causaria sensació.

A més de celebrar l'optimisme del senyor Coma, voldríem que encertés els pronòstics que bona falta fa al club dels ex-delegats.

En Cola, a la reunió de boxa del dimecres es va presentar a saludar el públic per mitjà d'en Mateu, que va llegir una quartilla. El bo és que en una conversa entre amics parlava a tot drap el bell idioma d'en Royo Villanova, i en dir-li si s'havia oblidat del català, va respondre:

—*Tanto hablar inglés y francés durante tres años, sólo me acuerdo del castellano. No cale que os diga que del catalán casi no me'n recuerdo. Solamente lo entiendo, pero no lo hablo.*

Això i la salutació en castellà ens fa pensar que per en Cola no han passat els temps de la dictadura.

Ens sembla que si el públic se n'enterra, el dia que vulgui boxar, rebrà.

Don Quintín el Amargao va anar l'altre dia a la Federació, però es va trobar amb la desagradable sorpresa que li van dir que

allí ja no hi pintava res, tota vegada que tenien una carta del mig putrefacte «Catalunya», en la qual els assabentaven que no era el representant del club.

Davant aquesta partida serrana que li han fet, no trobaríem estrany que algun es veiés obligat a anar amb el cap embenat de resultes d'una carícia d'aquella tranca que sempre porta.

El combat que va efectuar en Flix contra en Dexter va ésser tan soporífic, que entre els espectadors dels primers rengles es van dedicar a deixar-se bressolar per Morfeu i de tant en tant s'eixorrien per tornar-se a adormir.

WHISKY ESCOCÈS

JOHNNIE WALKER

Precio Rojo:
Clase superior.
Precio Negro:
Clase extra de 12 años edad

Nació en 1820
y sigue tan
campante

Pedílo en todas partes.

Un d'ells, per no caure del tot adormit, en no tenir aigua a mà es mullava amb saliva les papelles.

I prou sort tots vam tenir que el toqués bé i s'acabés a la meitat del combat.

Si dura tots deu rounds, tots els vigilants de la barriada no haurien donat l'abast a despertar la gent.

En Porrera i l'Artigas havien de passar, passaran o han passat als rengles del «Barça».

El cas és que en Margalef creia que amb aquest traspàs es podria munyir una mica la caixa del «Barça», però això portà moltes discussions i a darrera hora ha produït la dimissió del senyor Margalef, i els altres tenen la baixa per anar gratis a ambre al club que millor els plagi.

La sensació de la setmana és el reviscolament del «Catalunya».

Ens explicarem. Alguns directius han tingut la genial pensada d'anar a oferir la presidència del club (com ja diem en un altre lloc), amb la sana intenció que faci el pagano, al senyor Pich i Pon.

I l'altre dia hi havia tot de conspícs i pronombres (que diu l'amo d'El Dia Gráfico) del «Catalunya» a baix a l'escala del domicili del senyor Pich, i esperant que els pogués rebre.

Ens sembla que, malgrat tot, no en treuran res.

A més de no conèixer altra pilota que la que tiren a l'olla, no és home per despendre pessetes sense un fi preconcebut.

Amb un pànic al cos, com si veiéssim una pel·lícula de fer por, vam esguardar el conciliàbul que tenien el microscòpic Vila i l'administrador d'esport i ciutadania de La Rambla el sidralista Abril.

En veure la cara que posaven, ens féu un salt el cor. Conspiració? Una nova facècia? De moment ens voltava el cap. Planyem el desgraciat que fos objecte de la broma dels nostres admirats barrials. No pararem, però, fins esbrinar el que es proposaven. La nostra constància s'ha vist coronada per l'èxit.

Es tracta gens menys que d'honorar el nostre admirat director per la seva fructífera tasca en pro del sidralisme integral i amb motiu d'haver sortit el núm. 500 del nostre setmanari i portar deu anys de vida.

Ja ho saben doncs els sidralistes: el mes que ve, segurament el dia 4, hi haurà tiberi i barrila a l'engròs.

En Busquets, el popular traïdor de films, en saber que hi havia tiberi en perspectiva en honor i

FRONTO
NOVETATS
CORTS, 638 I CASP, 13

TOTS ELS DIES
GRANS PARTITS
I «QUINIELAS»

No ho oblidí: con-
tra ULLS DE
POLL, DURÍCIES,
I VERRUGUES,
únicament

JEIL

Desco'nfieu d'al-
tres recomana-
cions i exigiu sem-
pre CURA-ULLS
DE POLL "JEIL"

Preu: Pessetes 1'75 el tub - En Farmàcies i Droguerles

benefici del nostre incommensura-
ble director, ha començat un se-
riós entrenament a fi de donar
l'elasticitat necessària a l'estómac
per poder digerir el pantagruèlic
banquet commemoratiu de la fun-
dació del nostre estimat setma-
nari.

Al sol anunci que es prepara
aquest esdeveniment sidralista pa-
trocinat per l'Abril i en Vila i pels
diaris *El Mundo* i *La Rambla*, que
les adhesions ja sobrepassen les
possibilitats del local.

Hem refusat la col·laboració dels
cavernícoles i la d'en Royo Villa-
nova.

Abans que tot, demòcrates i li-
berals.

El Imparcial no s'hi ha volgut
adherir. Millor.

En Zabalo, amb l'excusa del
servei, fa els possibles per no anar
a entrenar. Fa sis setmanes que
s'acosta pel Sol de Baix, i, és clar,
a més de la lesió que ara s'ha
fet remenant eïnes mortíferes, està
mancat d'entrenament.

Però que no badi, que els altres
apreten i d'allí a l'ostracisme amb
dos passets curts aviat s'hi és.

L'Enriquet, el defensa de les
dents més blanques, l'altre dia,
parlant amb el president del «Bar-
celona», li deia que del genoll ja
estava guarit, però que encara li
feia mal el peronè en rebrincar-se.
I ensenyava les garretes més ne-
gres que un fetge negre, de re-
sultes dels banyes de sol que a les
platges de la Costa Brava ha pres
durant un mes.

Va dir-li aiximateix que curat
del tot n'estaria el mes que ve, però
que per jugar partits no calia pas
comptar-hi, puix ni al club ni a
ell no els convenia, ja que el na-
tural desentrenament podria ésser
causa de perdre; el «Barça» algun
partit i ell el prestigi. I amb això
no hi volia bromes.

Així, ja ho saben els socis: no

hi ha Mas fins la temporada vi-
nent.

Si no ho diuen a ningú, els di-
rem una cosa. El «Barça» celebra-
rà Assemblea si aproven íntegre
l'Estatut.

Llavors demanaran el Palau de
Belles Arts, i després del festival
que organitzin tindrà lloc l'Assem-
blea. A més, hi tindran una or-
questra, i quan hi hagi el fort
de les discussions tocaran quel-
com de Beethoven o de Mozart.

PLUS-ULTRA
LA LLIGA INTERMINABLE
per portar cintar goma de recambi

No per res, sinó per allò que «Or-
feu doma les feres».

El canari Cruz, es pot dir que
si el «Barça» no és eliminat, ja
jugarà els partits del Campionat
d'Espanya.

A més, sembla que tant juga
de dreta com d'esquerra.

Durant els entrenaments ha
causat una impressió immillora-
ble.

Sembla que es vol portar a cap
un torneig a l'Estadi, prenent-hi
part una colla d'equips estrangers
i espanyols, a més del «Barça» i
de l'«Espanyol».

Es faria de mit i amb aquells
poderosos reflectors faria un efec-
te fantàstic.

A més hi posarien ventiladors
i llocs de venda d'orxata de xufia
i mantecao.

En Petland ha tornat a signar
per l'«Atlético» de Bilbao, com a
entrenador.

A aquest pas es podrà dir que
en Petland és una institució din-
tre el futbol basc.

Els de Castelló són de la bar-
rila.

Ara resulta que han dit que si
el «Donòstia» no els subvenciona
per anar allà dalt, no podran fer
acte de presència.

A hores d'ara no sabem la con-
testa del «Donòstia», però pel que
respecta al «Castellón», cal dir-los
que es porten l'oli. Si no hagues-
sin perdut en el seu camp, potser
no haurien demanat auxili, però
com que està tot perdut, deuen
pensar: si volen veure'ns jugar
i guanyar-nos, que paguin.

De vius no els falta res.

No hi ha cas Rafa. Al «Valèn-
cia», que amb això veia més clar
el guanyar el «Barça», li han es-
guerrat el marro.

Tàcitament el fall ho explica.
En Rafa és del «Barça» i ben del
«Barça».

Es allò que deia aquell poeta:
*Las ilusiones perdidas, juguetes
del viento de la Coruña son.*

En Rubio haurà arribat just per
acompanyar el cadàver a la seva
darrera estada.

Quatre milions en busca d'un
equip i un equip de quatre milions
sense feina. La Nacional, no po-
dent resistir el dolor davant de la
pèrdua del seu fill predilecte, ha
promès tota mena de sacrificis si
l'«Athletic» de Madrid es capaç de
venjar l'honor del seu germà gran.

Ho veiem molt negre.

Fabricación Española de Equipos
Sonoros S. L.
F. E. D. E. S.

El millor equip sonor per a cines. Dispositius per a discos i
banda. Venda d'aparells complets. Elements i peces soltes.
Demani prospectes i preus.
MALLORCA, 268 (cantonada Claris) BARCELONA

El «Madrid F. C.», acompanyat dels jugadors més cars d'Espanya, amb en Rubio a la davantera i assistit per més de deu mil madrilenys imparcials (*Guerra al Estatuto!*), va deixar d'existir a Chamartín a presència de la Nacional i de tots els seus desinteressats i entusiastes protectors.

El «Deportivo» de la Corunya, en donar-se compte del desastre que ha causat involuntàriament, i davant d'aquesta pèrdua tan irreparable, esperem que es retirará al claustre i procurarà fer penitència.

Del contrari, ho passaria malament.

El formidable, incommensurable, indispensable i inimitable artista del futbol associació Gaspar Rubio encara no ha estat jutjat.

Si el «Madrid» pretén castigar-lo altra vegada, se n'anirà una temporadeta a Mèxic per tornar a ingressar amb un lleuger augment de sou.

El tren especial que havia de sortir cap a València, va sortir cap a la lluna de València, que no és ben bé igual.

Sortosament, com que no hi anaven passatgers, no es registraren reclamacions.

El pròxim tren especial consistirà en una màquina i un furgó.

L'any 1923, i amb motiu de l'homenatge al senyor Gamper, el «Barcelona» estrenà un himne amb lletra del senyor Folch i Capdevila i música del mestre Morera.

En reproduïrem uns fragments:

«Som els herois d'un bregà ardit que és lluita i joc, tot al plegat; visca el futbol, joc enriquit amb ressonàncies de combat.

Visca!

Visca el futbol que trempa els cors i ens embraveix la voluntat; visca el futbol que ens farà forts per heure glòria i llibertat.

Visca!»

Constatem amb satisfacció que no es registraren desgràcies personals.

Com que en aquells venturosos temps el Campionat de Lliga no existia i el de Catalunya i d'Espa-

nya donaven temps per tot, sovint veïem equips estrangers de vàlua i el futbol no tenia la monotonia d'ara.

Recordem els principals:

«Boldkubben», «Unió Ziskov», «Crook Town», «St. Mirren», «Ilford», «Notts County», «Fürth», «M. T. K.», «Nuremberg», «Ràpid de Viena», «F. T. C. de Budapest», «Gradjanski», «Newcastle», «Dundee», «Daring de Brusselles», «Sparta de Praga», «Birmingham», «Slàvia de Praga», «Everton», «Civil Service» i molts d'altres.

Com poden veure, en aquells temps ens divertíem molt més que no pas ara, que per culpa dels tres campionats ens veiem obligats a presenciar sis vegades un mateix partit, amb equips que els coneixem com si els haguéssim posat al món.

Què diu, que el «Madrid» és mort i que ha deixat d'existir?

Com s'ho farà amb l'equip *cumbre* per poder-lo mantenir?

B'hora del correu

Múnera.—Reproduïm el vers per a estímulo i exemplaritat de's lectors:

«Vino el Navarres un día que no llovia
y se volvió a su lugar ben mullat
pues el Manresa ufano
le hizo una panadera de primera.»

L'estil i la forma estretament units han entrat al reialme del cove.

Sabiendo:

Cuentan de un sabio que un día, tan preocupado andaba, que no vió cómo el tranvía el sombrero le aplastaba.

I el més greu és que no va adonar-se que portava el barret posat fins que es trobà al dipòsit de cadàvers. Vostè ha escrit un vers i segurament a hores d'ara encara no s'ha adonat que era prosa.

Koko-Liche.—Com a perfectes sidralistes desordenats i poc previsors no tenim ni la meitat dels números atrassats. Si en trobéssim algun dels que ens demana, ja li ho comunicariem.

Canta Illora:

Si té un rival a Manresa i el vol esborrar del mapa, vagi sense moure fressa i esbotzi-li la barraca.

Nosaltres, però, neutrals!

A-LA-Ca... — Què és això de Vueno? Això no és res comparat amb el que segueix: «A la porta i abia en Munné per no aberna fet mai deunido. Els casos mes tristos heren que cuan blucaba i las pilotas li fugien de les mans...» Per què seguir...?

I. C., M. N.—Apa, buenas... Agraïm la felicitació.

El noi petit.—Deixem-ho córrer i no en parlem més? A les tres!

R. C.—Rebut els cinc dibuixos. Ja aniran sortint.

COSTA: ASSALT, 45.—BARCELONA

ELS BONS PANYOS A BONS PREUS, SOLS ELS TROBARA EN AQUESTA CASA

LA TEXTIL CATALANA
PANYOS I NOVETATS • SASTRERIA I CONFECIONS

Plaça de l'Àngel, 1
Tapineria, 2

Telèfon 12955
BARCELONA

Darreres novetats :: Colors de moda

EL «BARÇA» A L'AFRICA O LA DANSA DEL VENTRE

(Els expedicionaris engrescats). — Llamp de Mahoma! Això no han sabut fer-ho mai ni en Sami ni en Padron.